

Virtuaalinen lähipoliisitoiminta

Lähipoliisien kokemuksia sosiaalisesta mediasta

Sami Hurmalainen

Jyväskylän yliopisto

Yhteiskuntatieteiden tiedekunta

Kandidaatin tutkielma

Kevät 2012

TIIVISTELMÄ

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTO

Yhteiskuntatieteiden tiedekunta: Yhteiskuntapolitiikka

HURMALAINEN, SAMI: Virtuaalinen lähipoliisitoiminta. Lähipoliisien kokemuksia sosiaalisesta mediasta.

Kandidaatin - tutkielma, 37 s. 1 liite.

Toukokuu 2012

Tutkimuksen kohderyhmänä ovat lähipoliisit. Vuonna 2012 Suomessa työskentelee 15 poliisihenkilöä virtuaalisen lähipoliisin työtehtävissä. Näistä henkilöistä osa työskentelee myös lähipoliisina tai koulupoliisina monissa eri kouluissa ympäri Suomea. Tutkimukseni tavoitteena on selvittää ja kuvailla näiden lähipoliisien työtä sosiaalisessa mediassa. Tutkimukseni päätehtävä on selvittää, että kuinka sosiaalinen media soveltuu lähipoliisien työvälineeksi ja miksi lähipoliisit menivät mukaan sosiaalisen median maailmaan. Lisäksi tutkimus kuvailee lähipoliisin työn tavoitteita yleisesti ja hieman sosiaalisen median tuottamia ongelmia.

Tutkimukseni aineisto koostuu sosiaalista mediaa käsittelevästä kirjallisuudesta ja aiemmista tutkimuksista. Poliisin toimintakenttää ja tehtäviä kuvataan osittain kirjallisuuden ja osittain internetistä saatujen julkisten tekstien, julkaisujen ja taulukoiden avulla. Lisäksi tutkimuksen empiirinen aineisto koostuu neljän lähipoliisin haastatteluista. Haastattelumenetelmänä on käytetty teema-haastattelua.

Tässä tutkimuksessa käytän tapaustutkimusta keinona kuvailla lähipoliisien toimintaa sosiaalisessa mediassa ja pyrkimys on tuottaa yksityiskohtaista ja intensiivistä tietoa tästä sosiaalisen median ja lähipoliisien yhteydestä. Tutkimusotteeni on siis laadullinen.

Haastatteluaineisto analysoitiin teoriasisältöisen sisällönanalyysin keinolla. Teoria tarkoittaa työssäni, että mitä sosiaalisesta mediasta, lähipoliisien toiminnasta tai tavoitteista tiedetään aiemman kirjallisuuden perusteella. Analyysin tavoitteena oli lähinnä luoda uusia ajatuksia, ei testata teoriaa. Tutkimuksen tuloksena voitiin kiistatta havaita, että sosiaalinen media soveltuu hyvin lähipoliisitoimintaan ja sillä saavutetaan samat päämäärät kuin normaalissakin lähipoliisitoiminnassa. Sosiaalinen media nähtiin hyvänä keinona pitää yhteyksiä ihmisiin ja eri sidosryhmiin ja tätä kautta lähipoliisit katsoivat saaneensa lisää luottamusta ja yhteydenottoja.

Syy-yhteydet toiseen tutkimuksen päätehtävään jakaantuivat ja täten vain yhtä syytä, että miksi lähipoliisit menivät sosiaaliseen mediaan, ei voitu esittää yksitahoisesti. Sitä vastoin saatiin näyttöä, että lähipoliisit ovat menneet sosiaaliseen mediaan, koska muutkin ihmiset ovat siellä, siellä tapahtuu rikoksia, se on suosittua, se antaa uuden kanavan poliisille olla yhteydessä asiakkaisiin ja eri sidosryhmiin sekä sen tuottama julkisuus lisää luottamusta poliisiin. Sosiaalisen median kautta poliisin viestintä monipuolistuu ja vuorovaikutus kansalaisten ja poliisin kesken paranee.

Avainsanat: *Sosiaalinen media, poliisi, lähipoliisi, turvallisuus*

SISÄLLYSLUETTELO

1. JOHDANTO	3
2. POLIISI JA LÄHIPOLIISITOIMINTA	6
2.1 Poliisi	6
2.2 Rikoksien ja tehtävien määrä	7
2.3 Lähipoliisitoiminta	8
2.4 Sidosryhmätyö ja turvallisuus	10
3. SOSIAALINEN MEDIA	11
3.1 Sosiaalisen median määritelmä	11
3.2 Sosiaalisen median lajityyppejä	13
3.3 Internetin käyttö ja yleisyys	15
4. TUTKIMUKSEN PÄÄAJATUS JA TEHTÄVÄT	16
5. TUTKIMUSMENETELMÄT	17
5.1 Tapaustudkimus	18
5.2 Aineiston kerääminen	19
5.3 Teemahaastattelu	20
5.4 Haastatteluiden toteutus	21
5.5 Aineiston analyysi	22
5.6 Analyysiprosessi	24
5.7 Haastatteluiden analyysi	25
6. TUTKIMUKSEN TULOKSET	30
7. TUTKIMUKSEN ARVIOINTIA	32
LÄHTEET	34
LIITTEET	37

1 JOHDANTO

Sosiaalisesta mediasta on tullut tärkeä tiedonvälitys- ja keskustelukanava ja monet organisaatiot, yritykset, koulut ja yksityiset henkilöt käyttävät sitä tiedon jakamiseen, vastaanottamiseen, sekä keskustelukenttänä, missä ajatuksia ja mielipiteitä vaihdetaan virtuaalisessa ympäristössä. Vuoden 2012 presidentin vaaleissa sosiaalisen median asema korostui entisestään ja sen suosio nousi varmasti ennätyskalliseksi ylös. Kehityssuunta sosiaalisen median käyttäjämäärien suhteen on ollut nouseva ja mm. Facebookin aktiivisia käyttäjiä on ollut joulukuussa 2011 jopa 845 miljoonaa. (Facebook 2012) Internetin käyttäjämäärät ovat Suomessa nousseet Euroopan huippulukemiin. Teknologian eteenpäin meno ja erilaisten sovelluksien käyttömahdollisuudet matkapuhelimessakin mahdollistavat yhä nopeammat yhteydet ja nopeammat tiedonsiirtomahdollisuudet ihmisten keskuudessa.

Julkisista organisaatioista mm. palo- ja pelastustoimi, sisäasianministeriö ja poliisikin ovat astuneet sosiaalisen median maailmaan. Poliisiorganisaatio astui sosiaaliseen mediaan mukaan ensi kerran vuonna 2008. Positiivisten palautteiden myötä perustettiin Helsingin virtuaalinen lähipoliisiryhmä, missä työskentelee kolme päätoimista virtuaalista lähipoliisia. Vuonna 2012 Suomessa on tämän Helsingin ryhmän lisäksi 15 poliisihenkilöä, jotka työskentelevät omalla nimellään sosiaalisessa mediassa. Näistä henkilöistä osa toimii samalla lähipoliisina ja he tekevät omaa lähipoliisin työtä osaksi sosiaalisen median kautta. Organisaatioille sosiaalinen media tarjoaa uudenlaisen toimintaympäristön ja haasteen. Sosiaalisessa mediassa viestintä on kahdensuuntaista, reaaliaikaista ja esim. erilaisilla keskustelupalstoilla voidaan viestintää käydä monen ihmisen kanssa samanaikaisesti.

Tutkimuksen aineisto koostuu sosiaalista mediaa käsittelevästä kirjallisuudesta ja tämän kautta pyritään lähestymään sosiaalisen median käsitettä ja sen sateenvarjomaista olemusta. (Lietsala ja Sirkkunen 2010, 264 - 265) Poliisi- ja lähipoliisiin viittaavat kirjallisuusosuudet on saatu julkisista lähteistä, poliisin internetsivustojen kautta ja turvallisuuteen liittyvät teoreettiset osuudet myös poliisin julkisista julkaisuista. Tutkimuksessa on käytetty tiiviisti hyväksi lähipoliisin toimintastrategiaa ja poliisin viestintästrategiaa. Turvallisuuden käsite nähdään tässä erittäin moninaisena ilmiönä ja siihen annetaan vastauksia osittain Virran (2006) määritelmän mukaisesti. ”*Turvallisuus tarkoittaa sitä, että on suojeltu vaaroilta, eikä ole niille altistettu. Se tarkoittaa vapautta epäilyksistä, huolesta ja pelosta sekä varmuutta ja perusteltua luottamusta.*”

Tutkimuksen kohteena olevat lähipoliisit pyrkivät toimessaan turvallisuuden tunteen jakamiseen ja siksi tämä turvallisuus käsite on otettu tähän tutkimukseen mukaan. Tutkimuksen empiirinen osuus koostuu neljän lähipoliisin haastatteluista. Tutkimus haluttiin kohdistaa ainoastaan näihin neljään lähipoliisiin ja halusin tuoda heidän näkemykset tässä tutkimuksessa esille. Rajasin pois Helsingin virtuaalisen lähipoliisiryhmän henkilöt, koska halusin tutkimukseen näkemyksiä koulupoliisitoiminnasta ja ennen kaikkea vertailua myös normaaliin lähipoliisitoimintaan, ilman sosiaalista mediaa. Näin tutkimukseen pyrittiin tuomaan lisää syvyyttä.

Tässä tutkimuksessa sosiaalinen media käsitetään teknologiasidonnaiseksi ja rakenteiseksi prosessiksi, missä yksilöt tai ryhmät rakentavat yhteisiä merkityksiä sisältöjen, yhteisöjen ja näiden erilaisten verkkoteknologioiden avulla. Samalla sosiaalisella medialla katsotaan olevan vaikutuksia koko yhteiskuntaan, talouteen ja kulttuuriin. (Erkkola 2008) Viestintäkulttuuri on mennyt uudelle aikakaudelle, koska se on nopeutunut huomattavasti ja ihmiset voivat luoda uusia yhteisöjä aivan uudenlaisessa ympäristössä, virtuaalisessa maailmassa. Yhteisöllisyydestä on tullut monelle nuorelle tärkeä osa elämää. (mm. Heinonen 2008) Rajasin sosiaalisen median lajityyppien käsittelyssä huomioni vain poliisien käyttämiin sovelluksiin. Esittelen siis vain YouTube, Facebook, IRC-gallery ja erilaiset Blogit ja niiden käyttötarkoituksia tässä tutkimuksessa.

Toinen keskeinen käsite tässä tutkimuksessa ovat lähipoliisit. Lähipoliisit tekevät työtään nimensä mukaisesti ihmisten lähellä, erilaisten sidosryhmien ja lähiöiden ympärillä. Sidoryhmätyö ja ennalta ehkäisevän työn tavoitteet ovat keskeisessä asemassa, kun lähipoliisin termiä käsitteellistetään. Lähipoliisitkin ovat julkisen vallan käyttäjiä, koska poliisien toiminta perustuu kirjoitettuun lakiin. Poliisi tarkoittaa tässä tutkimuksessa järjestystä ylläpitäväksi tahoksi, jonka toiminnasta on tarkoin säädetty laissa. Poliisin tehtäviin kuuluu oikeus- ja yhteiskuntajärjestyksen turvaaminen, yleisen järjestyksen ja turvallisuus ylläpitäminen sekä rikosten ennalta estäminen, selvittäminen ja syyteharkintaan saattaminen.

Tutkimustehtävät tässä tutkimuksessa:

1. Kuinka sosiaalinen media soveltuu lähipoliisien työvälineeksi?
2. Miksi lähipoliisit astuivat sosiaalisen median maailmaan?

Tutkimuksessa käytetään laadullista tutkimusmenetelmää, koska tutkija on enemmän kiinnostunut tämän menetelmän käyttämiseen. Tapaustutkimuksen keinolla lähestytään näitä neljää lähipoliisia ja pyritään ymmärtämään heidän paikkansa poliisin toimintastrategiassa ja samoin kuvailemaan heidän työtään sosiaalisessa mediassa.

Eskola ja Saarela-Kinnunen (2007, 194) toteavat, että tapaustutkimus ei ole menetelmä, vaan lähestymistapa. Se tavoittelee kokonaisvaltaista ymmärrystä tutkittavasta ilmiöstä ja hyväksyy monia menetelmiä sen kokonaisvaltaisuuden ymmärryksen tavoittamisessa. Osittain kokonaisvaltaisuuden ja joustavuuden vuoksi valittiin tapaustutkimus tähän tutkimukseen. Samoin aineiston keruussa käytettävä haastattelu ja teemahaastattelut tarjosi tutkijalle tutun omaisen ympäristön, koska tutkimuksen tekijä itse on suorittanut omassa työssään monia haastatteluja, joten se tuntui varmemmalta vaihtoehdolta, kuin että olisi opetellut täysin uuden aineiston keruutavan. Haastattelujen nauhoittaminen oli täysin uutta, mutta sen suhteen ei tutkimuksessa törmätty mihinkään ongelmaan.

Valitsin teemahaastatteluiden analyysitavaksi teoriasidonnaisen sisällönanalyysin. Sisällönanalyysillä voi tarkastella laadullisin keinoin kerättyä tutkimusmateriaalia ja se on tapa kerätä aineistoa järjestykselliseen muotoon johtopäätösten tekoa varten (Martti Grönfors 1982, 161). Sisällönanalyysi on tekstianalyysiä ja tällä menetelmällä voidaan analysoida erilaisia dokumentteja mm. artikkeleita, kirjeitä, kirjoja, haastatteluja ja puheita. Teoriasidonnainen sisällönanalyysi sisältää teoreettisia kytkeitä, mutta nämä eivät pohjautu suoraan teoriaan. Analyysissä huomataan aikaisemmat tiedot, mutta ei ole tarkoitus testata teoriaa, vaan herättää uusia ajatuksia. (Tuomi ja Sarajärvi 2002, 98-105)

Lähipoliisien kokemuksia sosiaalisesta mediasta ei ole aiemmin tutkittu, tai miten sosiaalinen media soveltuu heidän työvälineeksi. Turun Yliopistolta löytyi Pro gradu- tutkielma aiheesta ”Poliisi tunkeutui Facebookiin.” ”Poliisin sosiaalisen median kanavat ja viestintä.” (Jussi Toivanen 2011) Kyseistä tutkimusta tutkija ei päässyt tarkastelemaan sen lähemmin. Sosiaalisen median käyttö on varsin uutta lähipoliisin toimintastrategian ja poliisin viestintästrategian näkökulmasta katsottuna, joten tämä tutkimus antaa tukea tai lisää näkökulmia sosiaalisen median ja poliisin yhteistyöhön.

Tutkimuksen raportoinnissa on käytetty hyväksi lineaaris-analyttistä rakennetta. Poliisi ja lähipoliisitoimintaa kuvaavan osuuden jälkeen käsitellään sosiaalista mediaa ja sen määritelmiä. Tämän jälkeen käydään läpi tutkimusongelma, käytetyt tutkimusmenetelmät, aineistosta saadut löydökset ja löydösten seuraukset. (Yin 2009, 176)

2 POLIISI JA LÄHIPOLIISITOIMINTA

Tässä tutkielmassa tarkoitukseni on mahdollisemman selkeästi määritellä poliisi käsitettä. Tarkan teoreettisen määritteen sijasta haluan painottaa mikä poliisin tehtävä on ja mihin poliisin toiminta perustuu ja mistä poliisi saa oikeutuksen toimilleen. Lähinnä tätä kautta koko poliisi käsite muodostuu. Lisäksi kaikkein keskeisin tehtävä on tuoda esille lähipoliisin toimintakentät ja heidän työkuva poliisiorganisaatiossa. Näiden lähipoliisien työ on erittäin tärkeää monien lähiöiden ja niiden asukkaiden, nuorten ja sidosryhmien keskuudessa. Seuraavaksi sukellaan siis poliisin haalareihin.

2.1 Poliisi

Poliisi on Suomen valtion eli julkisen vallan organisaatio. Tästä organisaatiosta voidaan käyttää yleisesti poliisi- sanaa ja poliisiksi voidaan kutsua henkilöä, joka työskentelee poliisiorganisaatiossa poliisin virassa. Poliisilain (493/1995) ensimmäisen luvun ja kuudennen pykälän kohdassa poliisimieheksi kutsutaan poliisiasetuksessa mainitut päällystöön, alipäällystöön, ja miehistöön kuuluvat virkamiehet. Tämä on ehkä hieman löysä poliisikäsitteen määritelmä, mutta paljon tätä käsitettä tärkeämpänä pidän poliisille määrättyjä tehtäviä. Poliisin tehtävistä ja toiminnan periaatteista ja valtuuksista on säädetty esimerkiksi poliisilaissa, poliisiasetuksessa, esitutkintalaissa, laki viranomaisen toiminnan julkisuudesta ja perustuslaissa.

Poliisin tehtävät ovat oikeus- ja yhteiskuntajärjestyksen turvaaminen, yleisen järjestyksen ja turvallisuuden ylläpitäminen sekä rikosten ennalta estäminen, selvittäminen ja syyteharkintaan saattaminen. Poliisi toimii turvallisuusasioissa yhteistyössä muiden viranomaisten, yhteisöjen ja järjestöjen sekä asukkaiden kanssa. Lisäksi poliisin on suoritettava kaikki sille erikseen säädetty tehtävät ja annettava virka-apua muille instansseille poliisin tehtäväpiiriin liittyvissä asioissa. (poliisilaki 493/1995) Poliisin tehtävät ovat erittäin laaja-alaiset ja nojaavat turvallisuuden ylläpitämiseen. Poliisi ei voi itse soveltaa lakia, vaan poliisin käyttämän julkisen vallan tulee perustua lakiin ja kaikessa julkisessa toiminnassa on noudatettava tarkoin lakia (Perustuslaki 1999/731).

Teoreettisen määritelmän ohessa, tässä tutkimuksessa halutaan tuoda kansanomaisesti poliisin tehtävät esille. Poliisit ajavat poliisiautoilla muun liikenteen seassa ja seuraavat yleistä järjestystä kaupungissa ja taajamien ulkopuolella. Poliisi seuraa liikennettä, että liikenne on sujuvaa ja tarvittaessa puuttuu virheisiin, mitä liikenteessä tapahtuu. Kansalaiset soittavat hälytyskeskukseen

ja pyytävät apua poliisilta, jos on joku hätänä. Usein hälytyskeskuksen kautta poliisille tulee tietoja juopuneista ihmisistä, perheväkivaltatilanteista tai muista häiriöistä, mitä ihmiset tai muut tapahtumat aiheuttavat. Poliisi menee paikalle ja yrittää ensisijaisesti neuvoin, kehotuksin ja käskyin toteuttaa rauhan ja järjestyksen palautumista ennalleen. Joskus nämä suulliset keinot eivät riitä ja poliisi joutuu puuttumaan ihmisten perusoikeuksiin mm. koskemattomuuteen ja vapauteen ja viemään henkilöitä säilöönottosuojaan eli putkaan. Henkilöitä joudutaan myös ottamaan kiinni mahdollisen rikosepäilyn vuoksi ja viemään kiinniotettuna poliisilaitokselle. Poliisit suorittavat myös rikosten tutkintatehtäviä ja rikokset ovat tyypitelty mm. omaisuusrikoksiin, henkeen - ja terveyteen kohdistuviin rikoksiin, huumausainerikoksiin ja talousrikoksiin. Henkeen ja terveyteen kohdistuviin rikoksiin voidaan lukea erilaiset pahoinpitelyrikokset, henkirikokset sekä seksuaalirikokset. Erilaisten rikosten tutkintatehtävät työllistävät poliisia erittäin paljon.

2.2 Rikoksien ja tehtävien määrä

Poliisin tietoon tuli rikoksia vuonna 2010 yhteensä 925 233 kappaletta ja nousua edelliseen vuoteen on ollut havaittavissa. Tosin rikoksien määrän nousuun on vaikuttanut oleellisesti automaattisen liikennevalvonnan lisääntyminen. Automaattisen liikennevalvonnan ansiosta nopeuden ylityksiä havaittiin vuonna 2008 yhteensä 201 550 kappaletta ja vuonna 2010 yhteensä 415 018 kappaletta. (Poliisin vuosikertomus 2010) Poliisin vuosikertomuksen (2011) mukaan vuonna 2011 poliisin tietoon tuli rikoksia yhteensä 951 000 kappaletta. Lisääntynyt liikennevalvonta tuotti havaittuja nopeuden ylityksiä yhteensä n. 425 000 kappaletta.

Seuraavasta alla olevasta taulukosta (Poliisin vuosikertomus 2011) voidaan havaita, että päihtyneet henkilöt, häiriökäyttäytymiset ja ilkivalta sekä kotihälytykset työllistävät poliisia eniten. Vuonna 2011 poliisi sai hälytystehtäviä yhteensä 1 064 020 kappaletta, josta liikennetehtäviä yhteensä 242 445 kappaletta ja yksilön suojaan liittyviä tehtäviä 314 353 kappaletta. Näiden tilastojen valossa tehtävät ovat hieman lisääntyneet. Mielenkiintoista, mutta samalla negatiivinen asia ko. taulukon tilastoissa on, että ennalta ehkäisevästä toiminnasta ei ole tarkempaa tilastointia sen sisällön suhteen. Tässä taulukossa se on ilmoitettu perus- ja valvontatehtävien kanssa samaan määrään. Täten ennalta ehkäisevän toiminnan määrä jää pimentoon. Tilastojen tarkoitus on kuitenkin tuottaa kokonaiskuva poliisin toiminnasta ja näin se auttaa hahmottamaan poliisin laajaa tehtäväkenttää.

TAULUKKO 1. Poliisin tehtävät 2007 - 2011.

Poliisin tehtävät	2007	2008	2009	2010	2011
Hengen ja terveyden suojaan kohdistuva tehtävä	58 862	55 025	50 026	48 096	51 457
Omaisuuuden suojaan kohdistuva tehtävä	130 606	124 188	117 535	114 240	121 101
Liikenneonnettomuudesta tai liikenteestä aiheutuva tehtävä	232 350	221 531	202 609	229 993	242 445
Yksilön suojaan kohdistuva tehtävä	331 792	319 754	303 154	301 190	314 353
Onnettomuus tai vaarallinen tilanne	28 321	35 174	34 367	39 760	45 900
Erityistehtävät	200 582	196 578	192 081	191 459	183 859
Perus- ja valvontatehtävä sekä ennalta ehkäisevä toiminta	109 707	103 845	100 408	102 161	103 313
Sairaankuljetus- ja ensihoitotehtävät	6 850	1 288	699	395	294
Sosiaaltehtävät	1 003	658	352	947	1 300
Yhteensä	1 100 000	1 058 000	1 001 000	1 028 000	1 064 022
Tietyt tehtävät tarkemmin	2007	2008	2009	2010	2011
Päihtynyt henkilö	100 683	91 642	81 960	77 520	77 415
Häiriökäyttäytyminen ja ilkivalta	106 925	106 369	102 457	104 678	112 983
Juopumus liikenteessä	52 706	46 608	41 688	39 768	43 027
Vahingonteko	23 750	21 617	18 241	16 264	16 948
Kotihälytys	89 364	86 172	83 873	82 142	83 758
Kotihälytys: perheväkivalta	18 548	18 962	19 786	19 463	21 077

Lähipoliisitoiminnan ja sosiaalisen median kautta voidaan vaikuttaa mm. ihmisten liikennekäyttäytymiseen, omaisuuden ja yksilön suojaan kohdistuviin asioihin tai päihteiden käyttöön liittyviin asenteisiin. Tiedottamalla oikea-aikaisesti ja näkyvästi rattijuopumuksen vaaroista tai alkoholin ja päihteiden vaaroista voidaan ennaltaehkäistä monta ikävää tapahtumaa. Poliisin tarkoitus on tiedottaa ajankohtaisista asioista ja herättää keskustelua virtuaalisessa ympäristössä.

2.3 LÄHIPOLIISITOIMINTA

Poliisin toiminta- ja taloussuunnitelmissa alkoi näkyä 1990-luvun alussa ennalta estävän toiminnan asettaminen erääksi tärkeäksi painopistealueeksi. Ennalta estävän toiminnan harjoittamisen on mahdollistanut yhteistyö eri viranomaisten kanssa. Tämä sidosryhmätyö on kuulunut poliisin toimintaan jo aikaisemminkin, mutta 1990-luvulla lähipoliisitoimintaa alettiin uudistaa. Tähän samaan aikaan poliisiorganisaatiossa tapahtui uudistusta myös. Kun ennen puhuttiin poliisivoimista, niin tuohon aikaan alettiin puhua poliisipalveluista.

Samaan aikaan nousi palveluiden rinnalle käsite ”asiakkaat”, jolla tarkoitettiin kaikkia ihmisiä, jotka asioivat poliisin kanssa. (Virta 2006,196) Lähipoliisitoiminnan uudistus ei sujunut aivan mallikkaasti 1990-luvulla, koska Suomalainen poliisi miellettiin jo valmiiksi kansan keskuudessa työskenteleväksi viranomaiseksi ja lähipoliisitoiminta miellettiin erilliseksi toiminnaksi. Vasta 1990-luvun lopulla tai 2000-luvun alussa lähipoliisi-toiminta nostettiin osaksi peruspoliisitoimintaa ja se alkoi saada arvostusta osakseen. Lähipoliisitoiminnasta tuli keino parantaa turvallisuutta 2000-luvulla. (Virta 2006,197)

Vuonna 2012 poliisihallitus viestittää internetsivustollaan, että lähipoliisistrategia on erittäin tärkeä osa-alue poliisin toimintaa. Lähipoliisistrategialla tarkoitetaan tässä tutkimuksessa julkista asiakirjaa, missä kerrotaan lähipoliisin toiminnasta ja tavoitteista. Poliisi ei voi vain näkyvällä valvonnalla saavuttaa niitä turvallisuustavoitteita, mitä se on asettanut, vaan lähipoliisitoiminta on kokonaisuudessaan sitä ennalta estävää toimintaa mitä tarvitaan näkyvän valvonnan rinnalle erittäin vahvasti, että kansalaisten turvallisuus voitaisiin pitkällä tähtäimellä turvata.

Poliisihallitus on julkaissut julkaisusarjassaan 1/2010 lähipoliisitoiminnan strategian ja tämä julkaisu on saatavissa poliisihallitus.fi internetsivustolta. Tässä strategiassa on erittäin mielenkiintoista, että lähipoliisitoiminta nähdään osana suurempaa turvallisuuskäsitettä. Sisäasianministeriö ja poliisitoimi eivät tulevaisuuskatsauksissa tai toiminta- ja taloussuunnitelmissa kuvittele, että vain näkyvällä perinteisellä valvonnalla tai ennalta estävällä työllä saavuteta niitä tavoitteita, mitä lainsäädäntö poliisilta odottaa, vaan on ruvettava laaja-alaisesti ottaa osaa turvallisuuden takaamiseksi ja tehtävä yhteistyötä moneen eri suuntaan tämän toteuttamiseksi. Tässä kohtaa esiin astuu lähipoliisien toiminta ja sen tärkeys. Lähipoliisistrategiassa (2010) lähipoliisin käsite määritellään sen työnkuvan ja toiminnan kautta.

”Lähipoliisitoiminnalla tarkoitetaan turvallisuuden ja turvallisuuden tunteen tuottamista sekä rikollisuuden ja järjestyshäiriöiden ennalta estämistä. Yhteistyö ja vuorovaikutus muiden viranomaisten, kolmannen sektorin, yksityisten sektorin ja kansalaisten ja kansalaisryhmien kanssa on lähipoliisitoiminnan kulmakivi (poliisihallituksen julkaisusarja 1/2010)”

Lähipoliisia voi kutsua esim. koulupoliisiksi, nuorisopoliisiksi tai mm. nettipoliisiksi. Suomessa lähipoliisitoiminta ymmärretään toiminta tai ajattelutapana. Lähipoliisin työ on työtä ihmisten parissa, koululaisten keskellä ja työtä erilaisissa tapahtumissa. Lähipoliisi tekee turvallisuusyhteistyötä eri viranomaisten ja sidosryhmien kanssa ja yrittää ennalta ehkäistä ja parantaa esimerkiksi jonkin asuinalueen turvallisuutta.

Tämän ennalta ehkäisevän poliisitoiminnan tarkoitus oli ennen vain ennalta estää rikoksia. Nyt poliisi on saanut toimenkuvaansa lisää laajuutta, koska sen pitää toiminnallaan tuottaa turvallisuuden tunnetta tai vähentää rikollisuuden pelon kaltaisia tunteita. (Virta 2006, 196,198) Tämän poliisin toimenkuvan laajuuden voi todeta tuosta lähipoliisistrategiasta (2010), missä mainitaan huolia Suomen kaupungistumisesta, syrjäytymiskehityksestä, rikollisuuden keskittymisestä kaupunkeihin ja turvallisuuspalvelujen kysynnän jatkuvana kasvuna. Samoin otetaan huomioon väestön ikärakenteiden vanheneminen ja sen mukana tuomat haasteet sosiaalisen turvallisuuden suhteen sekä fyysisen turvallisuuden suhteen. Lisäksi mainitaan maahanmuuton kiihtyminen ja maahan muuttaneiden kotouttamisen tärkeys. Strategiassa kannetaan huolta Euroopan taloudesta ja Suomen julkisen sektorin palvelujen kattavuudesta. Poliisin toimintakenttä on erittäin laaja ja se ei selviä turvallisuuden tuottamisesta yksin, vaan tarvitsee apujoukkoja erilaisista sidosryhmistä. (Poliisihallituksen julkaisusarja 1/2010)

2.4 Sidosryhmätyö ja turvallisuus

Lähipoliisin toiminta perustuu yhteistyöhön. Vastuuta turvallisuudesta on alettu jakamaan. Valtiolla, kunnilla, kouluilla ja eri keskuksilla on turvallisuussuunnitelmia, missä turvallisuutta on kartoitettu ja varauduttu mahdollisiin uhkiin. Poliisin yleisimpiä yhteistyökumppaneita ovat sosiaaliviranomaiset ja muut kunnan viranomaiset mm. koulut. Lisäksi kolmannen sektorin yhdistykset ja muut toimijat ovat tiiviisti mukana turvallisuustalkoissa. Virran (2006,200) mukaan poliisin ei voida olettaa ratkaisevan turvallisuusongelmaa yksin, vaan turvallisuus pitää käsittää yhteiskunnallisena ongelmana ja yhteisenä omaisuutena. Tämän vuoksi turvallisuusnäkökulma on otettu tutkimukseen mukaan. Turvallisuus on varsin vaikea määritelmä. Suomen perustuslaissa (1999/731) ihmisten perusoikeuksiin on sisällytetty, että jokaisella ihmisellä on oikeus elämään sekä henkilökohtaiseen vapauteen, koskemattomuuteen ja turvallisuuteen. Virta (2006, 203) on määritellyt turvallisuuden melko täsmällisesti ja laajasti.

”Turvallisuus tarkoittaa sitä, että on suojeltu vaaroilta, eikä ole niille altistettu. Se tarkoittaa vapautta epäilyksistä, huolesta ja pelosta sekä varmuutta ja perusteltua luottamusta. Turvallisuus määritellään usein sen vastakohdan, turvattomuuden, avulla. Turvattomuutta aiheuttaa uhka, joka voi olla läheinen tai etäinen, suora tai epäsuora, kuvitteellinen tai todellinen. Yksilöä uhkaa joku tai jokin muu: todellinen henkilö, tunnistettava ryhmä tai suuri persoonaton yksikkö, esimerkiksi järjestelmä, markkinat tai yhteiskunta. Turvallisuuden kaksi tärkeintä ulottuvuutta ovat henkilökohtainen turvallisuus (yksilön hyvinvointi) ja poliittinen turvallisuus (kansallinen ja yhteiskunnallinen turvallisuus). (Virta 2005)”

Tässä määritelmässä havaitaan turvallisuuden määrittämisen vaikeus, koska se koostuu niin monesta asiasta. Turvallisuus käsittää henkilökohtaisen yhteyden, yhteiskunnallisen yhteyden sekä laajemmat yhteydet Suomen sisäiseen - ja ulkoiseen turvallisuuteen. Tässä tutkimuksessa turvallisuus kulkee käsi kädessä lähipoliisien ennalta estävän työn parissa, koska ennalta estävän työn tarkoitus on estää rikoksia ja lisätä ihmisten turvallisuuden tunnetta.

3 SOSIAALINEN MEDIA

Sosiaalinen - sanalla tässä tutkimuksessa viitataan alkukantaisiin tarpeisiin, yhteyksiin muihin ihmisiin. Ihmiset ovat olleet yhteydessä toisiinsa niin kauan kuin meitä on ollut olemassa. Meillä ihmisillä on tarve olla muiden ihmisten lähettyvillä ja kuulua erilaisiin ryhmiin, jotka jakavat samankaltaisia ajatuksia, tai ryhmiin, joissa tunnemme olomme kotoisiksi ja itsemme hyväksytyksi. Ryhmissä voimme mm. jakaa omia ajatuksia, ideoita ja kokemuksia. (Safko 2010, 3-4)

Media – sanan määrittelyssä voidaan käyttää myös tämän kaltaista alkukantaista määrittelytapaa. Tällä viitataan tapaan millä me teemme näitä kontakteja toisiin ihmisiin. Olkoon ne rumpuja, kirjoitettuja sanoja, lennätin, puhelin, radio, televisio, sähköposti, internetsivustot, valokuvat, äänet, videoita tai matkapuhelimia, niin media on sitä teknologiaa mitä käytämme saadaksemme näitä kontakteja muihin ihmisiin. (Safko 2010, 3-4)

3.1 Sosiaalisen median määritelmä

Sosiaalinen media määritellään monella tavalla, mutta määritelmässä esiintyy samankaltaisuuksia ja samoja sanoja kuten mm. vuorovaikutteisuus, viestintä, sisällön luominen ja tuottaminen, yhteisöllisyys, sidonnaisuus ja teknologia. Sosiaalinen media voidaan määritellä tietoverkkoja ja tietotekniikkaa hyödyntäväksi viestinnän muodoksi, missä vuorovaikutteisesti ja käyttäjälähtöisesti käsitellään ja tuotetaan sisältöä, sekä luodaan ja samalla ylläpidetään ihmisten välisiä suhteita (Sanastokeskus TSK ry 2010).

Lietsala ja Sirkkunen (2010, 264 - 265) määrittävät sosiaalisen median käsitteen sateenvarjoksi, jonka alle mahtuu paljon erilaisia internetkulttuuriin yhdistäviä käytäntöjä ja ihmisiä. He painottavat, että sosiaalinen media muodostuu käytännöistä, missä viestintä suuntautuu yhdeltä muutamalle tai usealle ihmiselle.

Safkon (2010, 3) määrittelee, että sosiaalinen media on mediaa, mitä me käytämme ollaksemme sosiaalisia. Tämä on jossakin määrin myös hyvä määritelmä, mutta tässä tapauksessa se ei ole riittävän täsmällinen määritelmä.

Lietsala ja Sirkkunen (2010, 272) tunnistavat sosiaalisilla sivustoilla viisi peruspiirrettä. Näitä ovat, että sivusto tarjoaa paikan sisällön jakamiseen, osallistujat voivat itse jakaa tai arvioida aineistoa, toiminta perustuu sosiaaliseen vuorovaikutukseen, aineistolla on internetosoite eli URL, ja tällöin se on yhdistettävissä ulkoisiin verkostoihin, osallistujilla on oma profiilisivu josta on linkkejä muihin ihmisiin, sisältöihin, alustaan ja sovelluksiin.

Sosiaalisen median verkko-opas on julkaistu keväällä 2010 Opetushallituksen Edu.fi internetosoitteessa ja siellä sosiaalinen media määritellään Rongaksen (2012) mukaan, että sosiaalinen media liittyy internetin vuorovaikutteisiin ryhmätyö- ja julkaisujärjestelmiin. Samoin sosiaalisen median piirteet kuvaillaan, että osallistujat voivat tuottaa sisältöä, muokata niitä, kommentoida, keskustella, jakaa aineistoa, sekä verkottua keskenään. Tässä suhteessa tämä kyseinen verkko-opas ja Lietsalan ja Sirkkusen (2010) tunnistamat sosiaalisen median peruspiirteet menevät samoilla linjoilla.

Hirsjärvi, Remes ja Sajavaara (2009, 151) viittaavat käsitteiden määrittelyssä Econ (1989,152) ytimekkääseen kannanottoon, että on määriteltävä kukin termi, kun se tulee ensimmäisen kerran tekstissä esille. Jos määrittelyä ei osaa tehdä, on vältettävä kyseisen termin käyttöä. Jos tutkija ei osaa määritellä jotakin tutkimuksen perustermiä, niin on jätettävä tutkimus tekemättä ja tuolloin on ehkä valinnut väärän aiheen. Tämä tutkimus pyrkii noudattamaan tätä periaatetta tärkeimpien termien osalta.

Tutkimuksessa on tehty kirjallinen katsaus sosiaalista mediaa käsittelevään kirjallisuuteen ja tutkijan mielestä parhain määritelmä löydettiin Jussi-Pekka Erkkolan (2008) tekemästä Taide-teollisen korkeakoulun, medialaboratorion lopputyöstä. Erkkola määrittelee sosiaalisen median seuraavasti:

”Sosiaalinen media on teknologisdonnainen ja rakenteinen prosessi joissa yksilöt ja ryhmät rakentavat yhteisiä merkityksiä sisältöjen, yhteisöjen ja verkkoteknologioiden avulla vertais- ja käyttötuotannon kautta. Samalla sosiaalinen media on jälkiteollinen ilmiö, jolla on tuotanto- ja jakelurakenteen muutoksen takia vaikutuksia yhteiskuntaan, talouteen ja kulttuuriin.”

Tämä määritelmä sitoo myös edellä kertamani määritelmät suurempaan kokonaisuuteen, koska se ottaa kantaa, että sosiaalisella medially on vaikutuksia yhteiskuntaan, talouteen ja kulttuuriin. Samalla tämä määritelmä sitoo Web 2.0 teknologisen ympäristön myös tuohon määritelmään. Timothy O’Reilly järjesti Web 2.0 konferenssin vuonna 2004 ja tämän jälkeen sosiaalisen media – sanan nousukausi alkoi. Web 2.0 käsitteellä tarkoitetaan sosiaalisen median mahdollistavien tietoteknisten ratkaisujen kokonaisuutta, verkkopalveluita ja tekniikoita eli sitä teknologista ympäristöä, missä se sijaitsee. Web 2.0 ei siis ole yhtä kuin sosiaalinen media, vaan ainoastaan mahdollistaa sen olemassaolon. (Lietsala ja Sirkkunen 2010,264; O’Reilly 2005; Sanastokeskus TSK ry 2010)

3.2 Sosiaalisen median lajityyppejä

Lietsala ja Virkkunen (2010,273) tarkoittavat lajityypillä tapaa jolla ymmärretään sosiaalisen median sisältöä ja miten ne luokitellaan ja miten näihin sivustojen toimintatapoihin on kytkeytynyt sosiaalinen suhde. He jakavat lajityypit seuraavasti:

1. Tuotanto- ja julkaisuvälineisiin, joihin kuuluu mm. Blogit ja Wikit.
2. Jakelusivustoihin, joita on mm. Youtube.
3. Verkostosivustoihin, joita on mm. LinkedIn, Facebook, Myspace ja IRC-galleria.
4. Oheistuotantoihin, joita ovat mm. Wikipedia.
5. Virtuaalimaailmisiin, joita ovat mm. Second Life, Habbo Hotel ja World of Warcraft.
6. Liitännäisiin, joita ovat mm. Google Maps.

Tämänkaltainen jako selventää tätä sosiaalisen median maailmaa ja tuo esille kuinka laaja sektori se oikeastaan on. Toisaalta sosiaalisen median toiminnan voisi jakaa lähtökohtien ja motiivienkin mukaan, kuten Heinonen (2008,61) tekee. Tällä periaatteella hän jakaa verkkoyhteisön maailman vapaa-ajan verkkoyhteisöihin ja toiseksi työelämän ja koulutuksen verkkoyhteisöihin. Ensimmäinen perustuu nimensä mukaisesti täysin vapaaehtoisuuteen ja toinen työelämässä oleviin käytäntöihin ja sopimuksiin. Nämä yhteisöt Heinonen jakaa vielä alatyyppeihin. Vapaa-ajan yhteisöt hän jakaa peliyhteisöihin, virtuaalisiin leikkikoteihin, seuranhakuyhteisöihin, virtuaalisiin kriisyhteisöihin,

harrastusyhteisöihin, faniyhteisöihin ja vertaisyhteisöihin. Työelämän yhteisöt hän jakaa verkko-työyhteisöön ja virtuaalisiin koulutusyhteisöihin.

Tämäncaltainen jako on myös erittäin perusteltua, koska sosiaalisen median käyttö on yleistynyt kovasti erilaisissa yhteisöissä, yrityksissä ja kouluissa. Käyttötarkoitus on saanut uusia ulottuvuuksia mm. yrityksissä, missä sosiaalisen median tai erilaisten viestimien käyttö on osa päivittäistä toimintaa. Täten siitä ei voi jättäytyä vapaaehtoisesti pois, vaikka haluaisikin. Se on osa työnkuvaa.

Sosiaalisen median maailmaan ja sen käsitteen alle kuuluu nykyään paljon erilaisia sovelluksia, missä tietoa jaetaan, tuotetaan, keskustellaan reaaliaikaisesti ja käyttäjinä ovat yksityiset ihmiset kuin yritysmaailmassa olevat työntekijät. Tähän tutkimukseen ei ole aikomus ottaa mukaan yrityksissä olevia sähköpostijärjestelmiä tai muita pikaviestimiä, koska rajausta on pakko tehdä tutkimuksen laajuuden puitteissa. Tässä tutkimuksessa kerron perustietoa seuraavista sosiaalisen median kentistä, missä poliisikin on mukana. Näitä ovat YouTube, Facebook, IRC-gallery ja erilaiset Blogit. Käydään läpi hieman minkälaisia nämä edellä mainitut sovellukset ovat.

YouTube (jakelusivusto) on perustettu vuonna 2005 ja siellä sivustolla ihmiset voivat pitää yhteyttä toisiinsa, tiedottaa ja julkaista erilaisia videoita. Videoiden julkaisupaikkana se on ylivoimaisesti suosituin sosiaalisen median areenoista. Vuonna 2010 toukokuussa siellä oli yli 2 miljardia näyttökertaa päivässä. Sinne voi luoda oman tilin ja ladata ja julkaista mm. musiikkia ja elokuvia. Julkaisuja voi kommentoida keskustelupalstalla. Sivustossa on paljon mainontaa ja monet yritykset ovat ottaneet sivuston mainosten jakelupaikaksi. Poliisi liittyi ko. sivustolle 1.10.2009 ja siellä oli 13.4.2012 havaittavissa julkaistuja videoita yhteensä 16, jotka sisälsivät osittain videoita Poliisit TV-sarjan jaksoista. Poliisien videoita on näytetty sivustolla 904 795 näyttökertaa. (Youtube 2012)

Facebook (verkostosivusto) on opiskelijanuorten ja Mark Zuckerbergin vuonna 2004 alulle laittama sosiaalisen median sovellus. Facebookin visio on antaa ihmisille voimaa jakaa ja tehdä maailmasta avoimempi ja tiiviimpi. Siellä ihmiset voivat muodostaa yhteisöjä, jakaa kuvia, videoita tai saada ystäviä tai jakaa linkkejä kiinnostaviin internetsivustoihin. Sivusto on keskittynyt keskusteluihin ja verkostoitumiseen. Aktiivisia käyttäjiä on ollut joulukuussa 2011 jopa 845 miljoonaa. Poliisi on liittynyt 14.8.2009 sivustolle Suomen poliisi nimellä. 13.4.2012 Suomen poliisi sivulla oli havaittavissa 178 237 tykkäystä eli peukun nostoa. Kyseisellä sivustolla tiedotetaan kansalaisille poliisin toiminnasta ja esitetään ajankohtaisia aiheita. mm. liikenneturvallisuudesta. (Facebook 2012)

IRC - galleria (verkkostosivusto) on Suomalainen, suurin nettiyhteisö ja siellä on yli 450 000 rekisteröitynyttä käyttäjää. Käyttäjien keski-ikä on keskimäärin 22 - vuotta, joten Facebookin käyttäjiin verrattuna kohdentuu hieman nuorempiin kuluttajiin. Siellä voi myös pitää yhteyttä kavereihin ja jutella kiinnostavista teemoista monissa erilaisissa yhteisöissä ja jakaa muutenkin kuvia ja tietoja keskenään. (IRC-galleria 2012) Poliisiprofiili –fobba- perustettu 10.9.2008 IRC-galleriaan ja tämä oli poliisin ensimmäinen kosketus virtuaaliseen maailmaan. Tämän jälkeen 2010 Helsingin virtuaalinen lähipoliisiryhmä aloitti toimintansa kolmen henkilön voimalla ko. sivustolla ja myöhemmin levisi muidenkin virtuaalisten lähipoliisien käyttöön. Sivuston päätarkoitus on rikosten ennaltaehkäiseminen neuvonnan ja ohjauksen keinoin. Sivustoille tulee useita tuhansia viestejä viikoittain. (Poliisi 2011)

Blogit (tuotanto- ja julkaisuvälineet) ovat internetissä olevia sivustoja. Ne ovat päiväkirjan tapaisia sivustoja, minne blogin pitäjä eli bloggaaja kirjoittelee omia ajatuksiaan tai kertoo tapahtumista. Blogissa olevat kirjoitukset ovat usein aikajärjestyksessä ja lukija voi kommentoida niitä tai sitten ei. Usein kirjoituksiin on laitettu linkkejä muihin internetsivustoihin tai kirjoituksiin. Perinteisestä päiväkirjasta poiketen nämä blogit ovat julkista materiaalia ja usein kenen vain kommentoitavissa. Tosin blogin pitäjä voi halutessaan poistaa epämiellyttävät kommentit. (Hyvä tietää 4/2006) Poliisista Päivää – blogit ovat luettavissa poliisilehti.fi internetsivustolla ja siellä oli 13.4.2012 11 henkilöä, jotka oli nimetty ko. blogin pitäjiksi, poliisiylijohtaja Mikko Paatero mukaan lukien. (Poliisi-lehti 2012)

3.3 Internetin käyttö ja yleisyys

Internetin käyttö on Suomessa suosittua ja Suomi on yksi Euroopan kärkimaista sen käytön yleisyydessä. Useimmalle ihmiselle se on päivittäinen väline ja 89 prosenttia 16 - 74- vuotiaista käyttää internettiä ja kolme neljästä käyttää sitä päivittäin. Samoin netin käyttäminen on lisääntynyt vanhemmissakin ikäryhmissä. 65 – 74- vuotiaiden ikäryhmässä käyttäjien osuus kasvoi vuoden aikana 53 prosenttiin. Internetyhteydet kodin ja työpaikan ulkopuolellakin yleistyivät ja 42 prosentilla suomalaisista oli 2011 keväällä käytössään älypuhelin. Myös 67 prosenttia kotitalouksista omisti kannettavan tietokoneen. Keväällä 2011 suoritetussa tieto- ja viestintä-tekniikan käyttö-tutkimuksesta ilmenee myös, että internettiä käytetään eniten asioiden hoitoon, tiedon hakuun ja viestintään. 58 prosenttia 16 – 74- vuotiaista oli hakenut tietoa viranomaisten sivuilta viimeisen vuoden aikana ja 40 prosenttia oli täyttänyt ja palauttanut jonkun lomakkeen internetissä. (Tilastokeskus 2011)

Internetin, tai kotoisemmin sanottuna netin käyttö on yleistynyt ja samalla monet arkiset palvelut ovat siirtyneet sinne. Kotona maksetaan laskut tietokoneen välityksellä, tehdään veroilmoituksia, ostetaan vaatteita tai ruokaa, myydään asuntoja, autoja tai mitä tahansa. Samalla siellä voi käydä keskusteluita muiden käyttäjien kanssa tai jakaa mitä tahansa tietoa. Internetistä on tullut päivittäinen väline. Melkein kaikista nykypäivän matkapuhelimistakin pääsee internetiin ja se mahdollistaa sen käytön missä vain. Edellä mainittujen sosiaalisen median lajityyppien ja mm. Facebookin käyttö on siirtynyt vahvasti matkapuhelimeen ja täten ne ovat yhä useamman ihmisen käytettävissä.

4 TUTKIMUKSEN PÄÄAJATUS JA TEHTÄVÄT

Lähipoliisitoiminnan strategiassa (2010) todetaan, että yhteiskunnassa tapahtuu muutoksia ja poliisinkin on muutettava ja tarkasteltava toimintatapojaan tämän vuoksi. Internetin suosio on valtavaa ja julkisissa sektoreissa sähköinen asioiminen on muuttunut jokapäiväiseksi. Teknologia muokkaa täten poliisinkin toimintatapoja ja poliisi on myös kehittänyt sähköisiä palveluita asiakkaiden hyväksi. Rikosilmoitusta ei tarvitse enää mennä tekemään fyysisesti poliisilaitokselle, vaan ne voi tehdä internetin välityksellä. Samoin voi antaa erilaisia vihjeitä poliisille poliisi.fi internetsivustojen kautta. Poliisin internetsivut toimivat tiedottamisen yhtenä kanavana ja näin poliisin toimintaa ja julkaisuja pyritään pitämään mahdollisimman avoimena ihmisille. Lähipoliisitoiminnan strategiassa (2010) todetaan myös, että sosiaalisen median käyttöä tulee lisätä, koska tällöin vuorovaikutus kansalaisten kanssa on reaaliaikaista ja poliisin näkyvyys lisääntyy.

Poliisiorganisaatio on astunut sosiaalisen median maailmaan vuonna 2008. Helsingin virtuaalinen lähipoliisiryhmä aloitti tuolloin toimintansa. Helsingissä työskentelee tällä hetkellä kolme virtuaalista lähipoliisia ja he tekevät päätoimisesti työtä sosiaalisessa mediassa. Vuonna 2012 Suomessa on tämän Helsingin ryhmän lisäksi 15 poliisihenkilöä, jotka työskentelevät omalla nimellään sosiaalisessa mediassa. Näistä henkilöistä osa toimii samalla lähipoliisina ja he tekevät omaa lähipoliisin työtä osaksi sosiaalisen median kautta. Tämän tutkimukseni tehtävä on siis tarkastella näiden neljän lähipoliisin kokemuksia sosiaalisesta mediasta ja sen käyttökelpoisuudesta lähipoliisin työtehtäviin.

Tutkimukseni päätehtävät:

- 1. Kuinka sosiaalinen media soveltuu lähipoliisien työvälineeksi?**
- 2. Miksi lähipoliisit astuivat sosiaalisen median maailmaan?**

Näiden päätehtävien lisäksi pyritään selvittämään ja ymmärtämään lähipoliisien ja sosiaalisen median suhdetta. Lähipoliisin ja sosiaalisen median suhteen tutkiminen on ensiarvoisen tärkeää lähipoliisitoiminnan kehittämisen kannalta, koska yhteiskunta muuttuu koko ajan ja poliisiorganisaationkin tulisi pysyä muutoksen tahdissa mukana. Sosiaalinen media on tullut osaksi yhteiskunnan kehitystä ja sen huomioiminen poliisin toiminta- ja viestintästrategiassa on ensiarvoisen tärkeää, jotta poliisilla on parhaat edellytykset yhteisen turvallisuuden rakentamiseksi.

5 TUTKIMUSMENETELMÄT

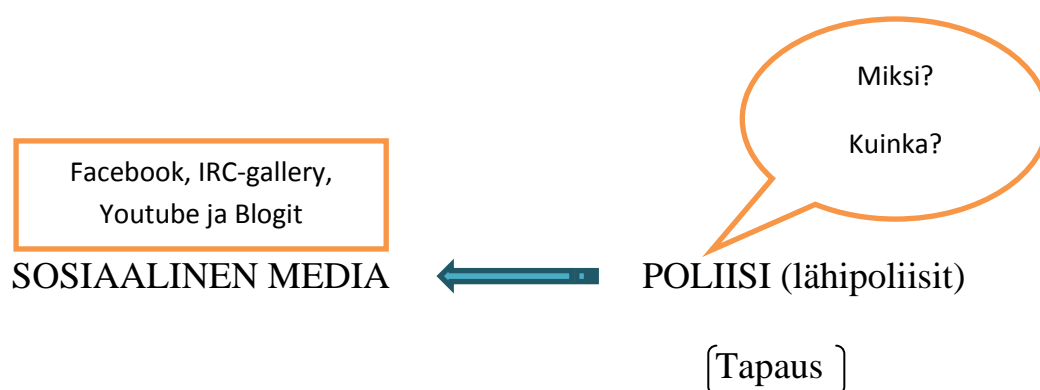
Tutkimusmenetelmien valintaprosessi ei ollut helppoa. Kuitenkin sitä helpotti suuresti aineistonkeruussa käyttämä menetelmä eli haastattelu. Sen vuoksi oli luonnollista valita kvalitatiivinen eli laadullinen tutkimusote. Hirsjärvi, Remes ja Sajavaara (2009,161) kertovat kvalitatiivisen tutkimuksen lähtökohdaksi todellisen elämän kuvaamisen ja heidän ajatuksiin liittyvä elämän monimuotoisuus ja monet suhteet, jotka muokkaavat elämää. Tutkimuksessa asetettiin samoille linjoille, koska eihän elämä sinällään ole yksinkertaista, vaan monimuotoista. Tässä tutkimuksessa tutkitaan kohdetta eli lähipoliisia mahdollisimman kokonaisvaltaisesti. Kvantitatiivisella eli määrällisellä tutkimusotteella ei katsottu mahdollisuutta tuoda niin intensiivistä ja ymmärtävää kuvausta esille lähipoliisien kokemuksista sosiaalisesta mediasta. Laadullinen tutkimusote mahdollistaa tämän kaltaisen ymmärtämisen ja kuvauksen. Tutkimuksessa perustetaan ymmärtäminen Tuomen ja Sarajärven (2002,27) kirjoituksiin ymmärtävästä tutkimuksesta. Heidän mukaan laadullista tutkimusta voidaan kutsua ymmärtäväksi tutkimustavaksi ja tämä perustuu tietämisen tapaan. Erilaisia ilmiöitä voidaan ymmärtää tai selittää. Lisäksi ihmisläheisten tieteellisten tutkimuksien metodina on eläytymistä tutkimuskohteisiin ja heidän ajatuksiin ja mm. tunteisiin. Tutkimuksen kautta on haluttu tietää ja ymmärtää lähipoliisien omia ajatuksia, kuinka sosiaalinen media soveltuu heidän työvälineeksi ja miksi lähipoliisi on ylipäänsä sosiaalisessa mediassa?

Määrällinen tutkimus perustuu enemmän tilastotieteeseen ja nimensä mukaisesti keskittyy enemmän määrään ja siinä pyritään yksittäistapausten pohjalta löytämään yleisiä lainalaisuuksia eli säännönmukaisuuksia. Määrällisessä tutkimuksessa aineiston keruu perustuu erilaisiin otantamenetelmiin ja näille kaikille otantamenetelmille yhteistä on satunnaisuus. (Valli 2001, 9-14) Tutkimuksen kohde lähipoliisit ja aineiston keruumenetelmänä haastattelut valikoivat siis tutkimusmenetelmän tutkijan puolesta. Se on siis laadullinen. Pohdinnan jälkeen tutkimusmenetelmäksi valittiin tapaustutkimus ja tapaustutkimuksen keinoin tuodaan esille lähipoliisien kokemuksia sosiaalisesta mediasta.

5.1 Tapaustutkimus

Eskola ja Saarela-Kinnunen (2007,185) kirjoittavat, että tapaustutkimukselle on luontaista tuottaa intensiivistä tietoa jostakin yksityisestä tapauksesta tai pienistä toisiinsa liittyvistä tapauksista. Tapaustutkimukselle on kuitenkin kaikkein tärkeintä, että käsiteltävä aineisto muodostaa jollakin tapaa kokonaisuuden eli tapauksen. Tässä tutkimuksessa on jouduttu pohtimaan käsitekartan avulla tätä tapausta ja kyseisen käsitekartan avulla havainnollistetaan lukijalle, että mitä tutkijan mielessä on liikkunut. Tämä helpottaa ehkä lukijaa saamaan kokonaiskuvan tutkimuksen tapauksesta.

KUVIO 1. Käsitekartta

Miksi poliisit menivät sosiaaliseen mediaan? Kuinka he toimivat siellä? Kuinka sosiaalinen media soveltuu lähipoliisin työvälineeksi? Kuinka tai miten lähipoliisit hyötyvät sosiaalisesta mediasta? Miksi sosiaalisen median käyttö on suosittua?

Tutkijalla heräsi paljon kysymyksiä poliisin ja sosiaalisen median suhteesta, joten se valittiin tämän tutkimukseni aiheeksi. Tässä tutkimuksessani tapauksen muodostavat lähipoliisit ja heidän työvälineenä käyttämä sosiaalinen media. Tapaukseni liittyy tosielämässä esiintyvään ilmiöön ja tämä on Yinin (2009, 32-33) mukaan tärkeää. Yin (2009, 4) kirjoittaa tutkimusmenetelmän välinästä, että valinta riippuu tutkimuskysymyksistä mihin tutkija haluaa saada vastauksia. Jos tutkija haluaa saada vastauksia kysymykseen miksi tai kuinka, niin tuolloin tapaustutkimus sopii hyvin. Tässä tutkimuksessa tutkimustehtävät ja niiden vastaukset liittyvät kiinteästi edellä mainittuihin miksi tai kuinka kysymyksiin, niin siksi tapaustutkimuksen valinta tuntui luontevalta.

Tapaustutkimusta käytetään erittäin laaja-alaisesti erilaisten ryhmien, organisaatioiden ja sosiaalisten- ja poliittisten ilmiöiden tutkimiseen. Lisäksi sitä käytetään mm. psykologian, sosiologian ja hoitotieteellisen alan tutkimuksissa. (Yin 2009, 4) Saarela-Kinnunen ja Eskola (2007, 194) toteavat, että tapaustutkimus ei ole menetelmä, vaan lähestymistapa. Se tavoittelee kokonaisvaltaista ymmärrystä tutkittavasta ilmiöstä ja hyväksyy monia menetelmiä sen kokonaisvaltaisuuden ymmärryksen tavoittamisessa. Heidän mielestään tapaus-tutkimus on täten hyvä lähestymistapa verrattuna vain yhteen tiedonhankintamenetelmään. Tapaus-tutkimus on joustava ja monipuolinen menetelmä ja siinä käytetään monia erilaisia tiedon-hankintamenetelmiä ja se mahdollistaa täten erilaisten analyysitapojen käytön. Se ei ole sidottu vain yhteen analyysimenetelmään tai vain yhteen tiedonkeruumenetelmään.

Näiden edellä mainittujen perusteluiden varjolla valittiin tapaustutkimus tutkimuksen perustaksi, vaikka tapaustutkimusta on kritisoitu edustavuuden puutteesta ja kurinalaisuudesta aineistoa kerätessä ja analysoitaessa. Tämän vuoksi tutkijan on perusteltava valintansa ja raportoitava kaikki todistettavasti esiin. (Eskola ja Saarela-Kinnunen 2007, 185) Myös erittäin painava syy tutkimuskohteen valinnassa oli tietysti se, että olen itse toiminut poliisiorganisaatiossa 16 vuotta ja oli luontevaa ottaa tarkasteluun lähipoliisit ja ”muodissa” olevan sosiaalisen median ja sen eri muodot.

5.2 Aineiston kerääminen

Aineistoa kerättiin sosiaalisesta mediasta kertovasta kirjallisuudesta ja aiemmista tutkimuksista. Lahden kaupungin kirjastoa ja muita kirjastoja käytettiin tiiviisti hyväksi sekä myös internetistä löytyvää julkista materiaalia, liittyen poliisin toimintaan, toimenkuvaan, laillisiin velvollisuuksiin ja kirjoitettuun lakiin.

Aineiston kerääminen oli loppujen lopuksi erittäin työlästä, koska sosiaalisen median maailma oli vieras ja lisäksi oli haastavaa rajata, mitä aineistoa ottaa mukaan tutkimukseen ja mitä jättää kokonaan pois. Tutkimuksen kannalta oli luontevaa kerätä aineistoa myös haastattelun keinoin, koska tutkija on tehnyt poliisin rikostutkintatyötä n. 7 vuotta ja tämä työ perustuu vuorovaikutukseen erilaisten ihmisten kanssa ja päivittäin tehtäviin haastatteluihin. Tosin rikostutkinnassa, haastatteluista käytetään nimitystä kuulustelu. Valitsin haastattelumuodoksi teemahaastattelun.

5.3 Teemahaastattelu

Haastattelua voidaan pitää uniikkina tiedonkeruumenetelmänä, koska siinä ollaan suorassa puhekontaktissa tutkittavan kanssa. Tässä mielessä siinä paljon positiivisia elementtejä, mutta myös joitakin haasteita, mitä pitää ottaa huomioon. Haastattelu on erittäin joustava tapa ja vastausten tulkinnallisuuksien kirjo antaa sille etuja. Samoin haastattelussa haastateltavalle annetaan mahdollisuus tuoda esille omia ajatuksia jostakin tutkittavasta asiasta. Haastattelu sopii siis erittäin hyvin jos tutkittava asia tai ilmiö on ennestään tuntematon. Kahden välisessä haastattelussa voi haastateltavan ilmeitäkin analysoida, jos katsoo tarpeelliseksi. Vastauksien tulkinnallisuus tulee tällöin esille. Haastattelussa nämä edut voidaan myös nähdä haittoina. Usein haastattelut vievät aikaa ja niihin pitää olla hyvin valmistautunut ja kouluttautunut. Samoin haastateltava voi vaikuttaa haastattelun tuloksiin jännityksen tai asenteiden vuoksi. (Hirsjärvi ym. 2009, 204-207)

Eskolan ja Vastamäen (2007, 25) mukaan, jos tutkija haluaa tietää jostakin ihmisestä, mitä hän ajattelee, niin yksinkertaista ja tehokkainta on kysyä tätä asiaa tältä kyseiseltä ihmiseltä. Kyseessä on keskustelu, missä aloitteen tekijänä ja organisoijana on tutkija. Haastattelussa pyritään vuorovaikutukseen haastateltavan kanssa.

Teemahaastattelussa haastattelun aihepiirit eli teemat ovat tiedossa. Kysymysten tarkka muoto ja järjestys puuttuvat. Teemahaastattelua kutsutaan myös puolistrukturoiduksi haastattelumenetelmäksi. Haastattelu kohdistetaan tiettyihin teemoihin ja näistä teemoista keskustellaan haastateltavan kanssa. Kaikkein tärkeintä tässä on, että haastattelu etenee vain tietyn teeman tai teemojen varassa, eikä yksityiskohtaisten kysymyksien varassa. Teemahaastattelussa haastateltavan omat näkökannat tulevat paremmin esille, koska ei ole mitään tiukkoja rajoituksia vastauksien suhteen. Teemahaastattelu on luonteeltaan enemmän strukturoimatonta haastattelua kuin strukturoitua haastattelua. Haastattelun aihepiirit tai teema-alueet ovat kaikille samat.

Teemahaastattelussa ei ole strukturoidulle lomakehaastattelulle tyypillistä kysymysten tarkkaa muotoa ja järjestystä, eikä se ole kuitenkaan niin vapaa kuin syvähaastattelu eli strukturoimaton haastattelumenetelmä. (Hirsjärvi & Hurme 2001, 47-48)

Tässä tutkimuksessa valittiin teemahaastattelu haastattelutavaksi, koska tutkimustehtävä käsitteli kahta teemaa. Sosiaalinen media ja lähipoliisitoiminta olivat kaksi teemaa joihin syvennyttiin, joten oli luontevaa suorittaa haastattelut tällä menetelmällä.

5.4 Haastatteluiden toteutus

Ennen haastatteluja haastateltavat valittiin aivan harkinnanvaraisesti näistä 15 henkilöstä, jotka työskentelevät lähipoliiseina tai vastaavissa tehtävissä ja käyttävät samalla työssään sosiaalista mediaa. Tutkija soitti kaikille haastateltaville erikseen ja sovittiin haastatteluajankohta ja kerrottiin tarkemmin tutkimuksesta ja tutkimuksessa esiintyvistä kahdesta teemasta sosiaalisesta mediasta ja lähipoliisitoiminnasta. Tätä ennen tutkija oli lähettänyt näille valituille neljälle lähipoliisille sähköpostitse saatekirjelmän, missä oli liitteenä kysymyksiä, joihin toivottiin heidän vastaavan. Saatiin ainoastaan yksi vastaus, joten siksi päätettiin soittaa kaikille erikseen ja suorittaa haastattelut puhelimitse. Tässä vaiheessa hylättiin sähköpostin kautta tehtävät kyselyt ja muut aineistonkeruumenetelmät täysin, koska se ei toiminut tässä tapauksessa. Eräs syy tähän varmasti oli se, että kyseiset lähipoliisit tekevät vuorotyötä sekä saavat sähköpostiinsa valtavasti erilaisia kyselyitä, viestejä ja muitakin haastattelupyyntöjä, joten päädyttiin tämän vuoksi suoraan kontaktiin puhelimitse.

Tehtiin kolme teemahaastattelua puhelimitse ja yksi teemahaastattelu henkilökohtaisessa kontaktissa haastateltavan kanssa. Kaikki teemahaastattelut nauhoitettiin Nokian perusmallin matkapuhelimella. Haastattelun jälkeen aineisto siirrettiin välittömästi tietokoneelle. Puhelinhaastatteluissa tutkijalla oli edessä kysymyksiä sosiaalisen mediaan ja lähipoliisitoimintaan liittyen ja joskus tutkija kävi orjallisesti ne läpi, mutta toisinaan ei katsottu näitä lainkaan, koska tiedettiin tarkasti tutkimustehtävät ja aiheeseen oli perehdytty etukäteen.

Henkilökohtainen teemahaastattelu oli kaikkein parasta antia näistä haastatteluista, koska siten haastateltavaan sai paremman kontaktin, vaikka eleitä tai ilmeitä ei tässä tutkimuksessa aiottukaan analysoida.

Henkilökohtaisessa haastattelussa tutkijasta tuntui luontevalta keskustella tai rupertella näistä kahdesta teemasta haastateltavan kanssa, koska haastateltava oli verbaalisesti lahjakas (Hirsjärvi & Hurme 2001, 103). Ilmeiden ja eleiden näkeminen auttaa kuitenkin molemmin puolisessa kommunikoinnissa.

Haastattelut olivat kestoaltaan varsin samanlaisia. Aikaskaala oli 27,30 min – 32,57 min. Näihin aikoihin sisältyy haastattelun eettisyydestä ja luotettavuudesta kertominen haastateltavalle. Haastattelun alussa puhuttiin myös nauhoituksesta ja se sopi kaikille haastateltaville, koska ei puhuttu arkaluontoisista asioista, vaan aivan julkisista ja yleisistä aiheista. Luvattiin, että haastattelun jälkeen tutkija purkaa nauhoituksen tietokoneelle ja lupausta noudatettiin. Tämä sen vuoksi, että jos puhelin olisi kadonnut, niin samalla olisi menetetty kallisarvoinen materiaali. Lisäksi luvattiin, että kaikki haastateltavat ovat mukana 20 euron lahjakortin arvonnassa, koska saatekirjelmässä oli aluksi näin luvattu.

5.5 Aineiston analyysi

Tutkimuksen alussa tiedostettiin, että aineiston analyysiosuudesta tulisi kaikkein haastavin tutkimuksen onnistumisen kannalta. Myös tämän vuoksi sitä pidettiin kaikkein mielenkiintoisimpanakin. Tosin ei voi väittää, että tutkimus alkaisi vasta nyt, koska laadullisessa tutkimuksessa tutkimusprosessin eri osat esim. aineiston keruu, analysointi ja raportointi usein lomittuvat toisiinsa (Alasuutari 199, 252).

Eskolan (2010, 180) mukaan ei ole olemassa mitään juhannustaikoja millä aineistosta saa tehtyä hyvän analyysin. Samoin hän täsmentää, että aineistosta ei nouse tai pomppaa yhtäkkiä mitään tuloksia. Tutkijan on itse työstettävä esille aineistosta analyysinsa ja omat tulkintansa.

Tutkija valitsi teemahaastatteluiden analyysitavaksi teoriasidonnaisen sisällönanalyysin. Sisällönanalyysillä voi tarkastella laadullisin keinoin kerättyä tutkimusmateriaalia ja se on tapa kerätä aineistoa järjestykselliseen muotoon johtopäätöksien tekoa varten (Grönfors 1982, 161). Sisällönanalyysi on tekstianalyysiä ja tällä menetelmällä voidaan analysoida erilaisia dokumentteja mm. artikkeleita, kirjeitä, kirjoja, haastatteluita ja puheita. (Tuomi & Sarajärvi 2002, 105)

Laadullisessa tutkimuksessa puhutaan usein induktiivisesta ja deduktiivisesta analyysistä ja tällä tarkoitetaan päättelyn logiikkaa. Aineistolähtöinen analyysi, mikä perustuu päättelyn logiikassa yksityisestä yleiseen eli induktiiviseen päättelyyn, luo tutkimusaineistosta teoreettisen kokonaisuuden. Tässä analyysissä aikaisemmalla havainnoinnilla tai tiedoilla ei saisi olla mitään tekemistä lopputuloksen kanssa. Teorialähtöinen analyysi perustuu deduktiiviseen päättelyyn eli yleisestä yksityiseen. Tässä analyysissä aineisto on suhteutettu jo valmiiksi teoreettisiin kytköksiin. (Tuomi & Sarajärvi 2002 95 - 100) Teoriasidonnainen sisällönanalyysi mitä tutkimuksessa käytetään, on teoreettisia kytkentöjä, mutta nämä eivät pohjaudu suoraan teoriaan. Analyysissä huomataan aikaisemmat tiedot, mutta ei ole tarkoitus testata teoriaa, vaan herättää uusia ajatuksia. (Tuomi & Sarajärvi 2002,98) Eskolan (2010, 182 - 183) mukaan teoriasidonnainen analyysi on ehkä helpoin keino aloittavalle tutkijalle.

Teoriasidonnainen analyysi käyttää abduktiivista päättelyn logiikkaa ja tämän logiikan mukaan uudet tieteelliset löydöt ovat mahdollisia vain, jos havaintojen tekoon liittyy jokin johtoajatus eli johtolanka. Teoria ei synny siis lainkaan havaintojen perusteella, kuten induktiivisessa päättelyssä oletetaan. Johtoajatus voi olla epämääräinen intuitiivinen käsitys tässä esimerkiksi sosiaalisesta mediasta tai se voi olla pitkälle viety hypoteesi sosiaalisesta mediasta ja poliisin yhteydestä. Tutkijan johtoajatus tai johtolanka voidaan vaihtaa missä vaiheessa tutkimusta tahansa ja voidaan ottaa huomioon epätavalliset ja yllättävätkin seikat ja tarkastella monia johtolankoja samanaikaisesti. (Grönfors 1982, 33, 37) Tässä tutkimuksessa tutkijalla oli intuitiivisena käsityksenä taustalla piilevä johtolangan pää, että lähipoliisien työn tavoitteet saattavat liittyä ennalta estävään työhön. Kuitenkin tavoitteena oli haastatteluissa selvittää tämän johtolangan vahvistuminen, että kietoutuuko siitä vahvempi ajatus tai johtolanka. Mitään vahvaa hypoteesia tai hypoteesia lainkaan, ei tutkimuksen alussa esitetty.

Teoria tarkoittaa tässä tutkimuksessa, että mitä sosiaalisesta mediasta, lähipoliisin toiminnasta tai tavoitteista tiedetään aiemman tutkimuksen tai julkaisujen perusteella ja se siis ohjaa tätä analyysiä eteenpäin. Teorialla ei tarkoiteta vain yhtä näkökulmaa mikä otettaisiin esille tässä tutkimuksessa. Analyysi kytketään lähinnä tähän nykytietämykseen sosiaalisesta mediasta, poliisin toimintastrategioista, viestinnästä ja lähinnä kytkentöjä lähipoliisien maailmankuvaan. Analyysi etenee ensin aineistolähtöisesti, mutta ottaa nopeasti teoriasidonnaisuuden siihen mukaan.

5.6 Analyysiprosessi

Nauhoitetut haastattelut kuunneltiin moneen kertaan ja teknisesti ääni oli erittäin hyvä. Tämän jälkeen haastattelut kirjoitettiin eli litteroitiin auki Word-tiedostoon. Pääosin kaikilla haastateltavilla oli hyvä ja selkeä ulosanti ja tämän vuoksi nauhoituksia oli suhteellisen helppo purkaa. Litteroitua tekstiä tuli yhteensä 24 sivua, rivivälillä 1,5, kun kirjasinkoko oli 12. Litteroidut haastattelut luettiin moneen kertaan läpi ja yritettiin saada kokonaiskuvaa tekstin sisällöstä. Teksti purettiin sanasta sanaan, mutta naurahduksia tai ajatuskatkoja ei kirjoitettu auki, koska niitä ei ollut aikomus käyttää analyysissä hyväksi. Tämän jälkeen tulostettuihin litteroituihin haastatteluihin merkattiin erivärisillä yliviivaustusseilla mielenkiintoisia kohtia haastatteluista. Merkattiin lähipoliisin työhön liittyvät asiat ja sosiaaliseen mediaan liittyvät asiat erivärisin tussein eli teemoiteltiin litteroidut aineistot. (Eskola 2010, 193) Seuraavaksi huomattiin, että aineistoa oli pakko tiivistää, että siitä saisi kokonaisvaltaisemman kuvan, koska teemojen sisälläkin vastaukset olivat vielä epäjärjestyksessä. Ennen kuin haastatteluaineistoa tiivistettiin, niin huomattiin, että aineistosta erottui paljon samankaltaisuuksia, jotka voitiin laittaa teemojen mukaan erilaisiin luokkiin. Nämä luokat muodostettiin osittain haastattelukysymysten mukaan.

Teemaryhmät ja luokat:

Lähipoliisitoimintaan liittyvät asiat: *työkokemus, työnsijainti, organisointi ja työtavoitteet.*

Sosiaaliseen mediaan liittyvät asiat: *koulutus, toiminta sosiaalisessa mediassa, työtavoitteet, positiiviset asiat, negatiiviset asiat, valvonta, suosioon liittyvät asiat ja muut sosiaaliseen mediaan liittyvät asiat.*

Jokaiselle viidelle haastatellulle henkilölle annettiin oma koodi. A1, A2, A3 ja A4, sekä jokaiselle omat värit. Muodostettujen teemaryhmien sisälle koottiin kustakin haastattelusta ne kohdat, joissa puhutaan kyseistä teemasta. Tämän jälkeen sisältö laitettiin kuhunkin teeman sisällä olevaan luokkaan. Lisäksi vastauksia tiivistettiin pitäen kuitenkin niiden sisältö muuttumattomana. Näin kaikkien vastauksien sisältöä oli helpompi tulkita tai suorittaa vertauksia. Esimerkiksi lähipoliisitoimintaa ja sen työtavoitteita voitiin verrata sosiaalisessa mediassa oleviin työtavoitteisiin. Tiivistämisen ja vastauksien pelkistämisen ansiosta tutkijalle mahdollistettiin lukea n.3,5 sivun laajuista tiivistä materiaalia, aikaisemman 24 sivun sijaan.

Näyte ko. prosessista:

”Nyt olen siis facebookissa ja irkissä, mutta täytyy sanoa, että se irkki on jäänyt ja siellä en oikein enää ole tai aika vähän ja tulen ehkä jättämään sen kokonaan pois, koska facebookissa tapahtuu paljon enemmän...”

→ Sosiaaliseen mediaan liittyvät asiat (teema): Toiminta sosiaalisessa mediassa. (luokka)

→ Pelkistäminen / Tiivistäminen: Toimii pääsääntöisesti Facebookissa.

Aineiston pelkistämässä eli redusoinnissa on kyse tässä tapauksessa litteroidun haastatteluaineiston pelkistämisestä, missä karsitaan aineistosta kaikki epäolennainen osa pois. Pelkistäminen voi olla informaation pilkkomista tai tiivistämistä. (Tuomi ja Sarajärvi 2002, 111) Näistä teemoista ja luokista nostettiin tarkasteluun kaikki asiat, jotka valaisevat tutkimustehtäviä parhaiten ja kaikki mielenkiintoiset sitaatit nostettiin esille alkuperäistekstistä. Analyysissä keskityttiin kokonaisten lauseiden analysointiin, mutta ei kuitenkaan haluttu jättää pois jotakin sanaa, mikä oli poikkeava muihin verrattuna. Analyysiyksikkönä toimivat siis lauseet, sanat ja asiakokonaisuudet. (Eskola 2010, 201) Analyysissä sitaateissa ja kursivoituna oleva teksti tarkoittaa haastateltavien vastauksia.

5.7 Haastatteluiden analyysi

Haastatteluiden analyysi koostuu 4 lähipoliisin haastatteluista. Haastateltavana oli sekä naisia, että miehiä. Haastateltavat toimivat poliisiorganisaatiossa eri nimikkeillä mm. lähipoliiseina, koulupoliiseina tai nuorisopoliiseina. Yksi haastateltavista toimi päätoimisena nuorisopoliisina ja muut tekivät työtä järjestyspoliisityön ohessa. Kaikille haastateltaville oli jaettu oma koulu tai koulut, mistä he vastasivat. Näitä kouluja oli lähipoliiseilla muutamasta, jopa yli kymmeneen. Haastateltavilla oli poliisikokemusta 3 – 8 vuotta ja lähipoliisikokemusta 2 – 3,5 vuotta. Kaikille oli yhteistä se, että he työskentelivät sosiaalisessa mediassa omalla nimellään ja kuvallaan.

Haastateltavat kertoivat kaikki työskentelevänsä kouluissa, messuilla ja erilaisissa tapahtumissa sekä pitävänsä kouluissa luentoja tai laillisuuskasvatukseen liittyviä tunteja. Kaikille yhteistä oli puhuminen ja linkittyminen sidosryhmätyöhön esim. *”Minulle kuuluu olla mukana erilaisilla messuilla, kouluilla, poliisin päivillä”, ”pidän kouluissa ihan laillisuuskasvatustunteja.”* Lisäksi kolmen vastauksessa tuli ilmi, että *”käyn vanhempainilloissa puhumassa.”*

Täten kaikkien vastaukset olivat yhteneväiset poliisihallituksen julkaisusarjan 1/2010 kanssa, missä mainitaan lähipoliisien tärkeimmäksi kulmakiveksi olla yhteistyössä ja vuorovaikutuksessa muiden viranomaisten, kolmannen sektorin, yksityisten sektorin, kansalaisten ja muiden ryhmien kanssa.

Vastaukset lähipoliisien työn tarkoitukseen tai päämäärään olivat myös kaikilla samanlaiset ja kaikissa vastauksissa tuli esiin, että lähipoliisin työn tarkoitus on ennalta estävyys ja tätä työtä he tekevät kaikissa noissa tapahtumissa ja koulun tilaisuuksissa. Luovat oppilaisiin myönteistä kuvaa poliisista ja näyttäytyvät heille muualtakin kuin vain poliisiautosta. Yksi vastauksista sisälsi sanan syrjäytyminen ja sen estäminen. Syrjäytymisen estäminen mainitaan lähipoliisistrategian(2010) yhtenä päämääränä ja antaa siis varsin laajan kuvan poliisin tehtävistä.

”Toiminnassa on tarkoitus olla esillä ja luoda myönteistä julkisuuskuvaa, ehkäistä rikoksia ja ennen kaikkea syrjäytymistä. Ennalta estävyys ja asenteiden muokkaus ja hölmöilyjen loppuminen ja sehän se on tarkoitus.”

Kaikkien vastauksissa tuli esille tuo edellä mainittu asenteiden muokkaus positiivisessa muodossa, että poliisiin voitaisiin lähestyä ja luottaa enemmän.

”Me pyritään kuitenkin muutenkin juttelemaan nuorison kanssa ja käymään nuokkareilla ja pelaamassa bilistä niiden kanssa, että ne tulis vähän tutuiksi sitä kautta, että ne luottais ja ei ajattele, että poliisi on sitten joku kauhea kauhu.”

Haastatteluaineistosta voitiin havaita, että peruslähipoliisityön ja sosiaalisessa mediassa tehtävän työn tavoitteet kulkevat samalla linjoilla. *”Pyrin lähipoliisityössä lähinnä ennalta estävyyteen ja positiiviseen kuvaan poliisista.”* Myös sosiaalisessa mediassa toiminta kohdennettiin näin. *”Ennalta estävään toimintaan tällä sosiaalisella medialla pyritään, varhaista puuttumista.”*

Lähipoliisit käyttivät kaikki Facebookia ja kahdella oli myös profiili IRC- galleriassa, mutta eivät käyttäneet sitä hyödyksi omassa työssään, koska katsoivat ko. sovelluksen suosion hiipuneen. Uusitalo, Vehmas ja Kupiainen (2011, 93) viittaavat tekemässään lasten ja nuorten mediaympäristönmuutos tutkimuksessaan, että sosiaalisen median suosio ja varsinkin Facebookin suosio on räjähtänyt nuorten parissa. Facebookista on tullut merkittävä nuorten sosiaalisen verkostoitumisen keskus, koska se tarjoaa monipuolisen palvelutarjonnan.

Lähipoliisit käyttivät sosiaalista mediaa työvälineenään n. 12 -15 tuntia kuukaudessa, joten ajan käytön suhteen ei merkittäviä eroja ollut havaittavissa.

Sosiaalisen median haastateltavat näkivät erittäin positiivisena asiana ja sen kautta moni kertoi voivansa ylläpitää ja vahvistaa siteitä muihin ryhmiin tai ihmisiin, joiden kanssa he muutenkin työskentelivät tai olivat tekemisissä.

”Tossa tuli kaikki nuorisotyöntekijät aktiivisesti kavereiksi ja sitten joitain koulun opettajia eli siinä on aika hyvä verkko, et mun on hyvin helppo kun tunnen ne sitä kautta, niin laittaa viestiä sitä kautta”, toisaalta eräs vastaajista kertoi myös ”ja ne ihmiset jotka mä näen reaali maailmassa, niin näen niitä tuolla virtuaali maailmassa ja täten kun tutustun somen kautta näihin ihmisiin, niin saan helpommin niitä vinkkejä joistakin asioista.”

Lähipoliisit kertoivat sosiaalisen median negatiivisiksi puoliksi rikokset, joista myöhemmin hieman lisää, mutta tämän negatiivisen asian myötä tuli esille myös kannanottoja ja todistuksia sosiaalisen median soveltuvuudesta lähipoliisien työvälineeksi. Lähipoliisien tavoitehan on ennalta estävyys omassa työssä ja tämän sosiaalisen median kautta kaikki haastateltavat katsoivat pystyvänsä tekemään tätä työtä.

”Koska jos on kiusaamistapauksia ja joku nuori ottaa minuun yhteyttä, niin käyn huomauttamassa näitä oman profiilini kautta näitä kiusaajia ja se yleensä auttaa siihen, että loppuu se juttu. Harvemmin on kukaan toista kertaa ottanut yhteyttä, että se kiusaaminen jatkuisi, tai se ei olisi tehonnut tuo minun viesti.”

Kaikki haastatellut lähipoliisit kertoivat tämänkaltaisen esimerkin sosiaalisen median vaikuttavuudesta heidän ennalta ehkäisevään työhön. Jotkut kertoivat lähettäneensä sosiaalisen median kautta viestejä mm. rikoksesta epäillylle henkilöille ja tämän jälkeen jokin petos oli jäänyt tapahtumatta ja luvattu tavara oli lähetettykin postin välityksellä tuotteen ostajalle, alkuvaikeuksista huolimatta. Samoin eräs haastateltava kertoi rikoksista, että *”joitakin olisi jäänyt varmasti selvittämättä jos en olisi ollut tuolla mukana.”* Monia muitakin positiivisia puolia tuli esille sosiaalisen median soveltuvuudesta lähipoliisien työvälineeksi ja näitä olivat mm. viestinnän nopeus, poliisi on helpommin lähestyttävä, ujommatkin oppilaat uskaltavat ottaa yhteyttä ja oma toiminta sosiaalisessa mediassa antaa eväitä pitää koulutusta internetkäyttäytymisestä nuorille sekä vanhemmille. Täten oma toiminta sosiaalisessa mediassa nähtiin myös opettavaisena kokemuksena. Lisäksi eräs haastateltava kertoi, että kun on talvi ja paljon pakkasta, niin nuoriin saadaan sosiaalisen median kautta paremmin kontaktia.

Turvallisuus nähtiin sosiaalisen median pahimpana uhkana kaikkien haastateltavien kesken ja kaikki kokivat, että sosiaalisen median myötä heidän työtaakkansa on kasvanut.

”Kaikenlaisten sotkujen selvittely on kasvanut. Osa on virtuaalimaailman kiusaamisista, kunnianloukkausta yms, mutta iso osa reaali maailman juttuja, joista kerrotaan netissä.”

Haastatellut kertoivat yleisesti kaikki olevansa tekemisissä koulukiusaus teeman kanssa sekä erilaisten internetissä tehtyjen kunnianloukkaustapausten kanssa. Lapsiin kohdistuneita seksuaalirikoksia kertoi 4 haastateltavista ottaneensa vastaan ja tutkineensa alustavasti. Lapsen seksuaaliseen hyväksikäyttöön liittyvät rikokset ovat olleet kasvussa ja tämä on huolestuttavaa. Vuonna 2010 lapsen seksuaalisen hyväksikäytön rikoksia oli 1102 kappaletta ja vuonna 2011 yhteensä 1682 kappaletta. (Tilastokeskus 2012) Pelastakaa lapset ry ja Helsingin virtuaalinen lähipoliisiryhmä kartoittivat 2011 sähköisen kyselyn avulla nuorilta internetissä tapahtuvaa lasten seksuaalista hyväksikäyttöä. Vastaajia oli 4256 kappaletta ja heistä joka kolmas alle 16-vuotias kertoi vastaanottaneensa internetin välityksellä itseään vanhemmalta tai aikuiselta henkilöltä seksuaalisesti häiritseviä viestejä, kuvia tai videoita. Tytöistä näin oli kokenut melkein puolet(46%), ja pojista 13%(Pelastakaa lapset ry 2012). Täten tämä kyseinen tutkimus ja aiemmin esittämäni Uusitalon ym. (2011, 93) tutkimuksen valossa sekä haastateltavien mukaan, internet saattaa tuottaa nuorille myös uhkakuvia.

Tämän edellä mainitun turvallisuusaiheen myötä eräs haastateltava kertoi seuraavaa: *” Siellä on järjetön määrä seksuaalirikollisia tai ties mitä hörhöjä.”*

Kaikki haastatellut vastasivat varsin yhdenmukaisesti, että he eivät pysty valvomaan tai kontrolloimaan sosiaalista mediaa lainkaan, koska se on niin laaja kenttä.

*”Se on täysin mahdotonta ja someen (sosiaaliseen mediaan) kuuluu muutakin kuin vain Facebook”,
”jopa oman kaveripiirin (tuhansia) tilan seuraaminen on mahdotonta.”*

Eräs vastaajista esitti tämän asian varsin tyhjentävästi ja selkeästi:

”Ei meillä aika riitä, että selailtas, kateltas ja tutkittas ja käsittääkseni KRP tai jotkut muut tahot sitten tavallaan valvoo esim. lapsipornosivuja jne. Me ei olla siellä urkkimassa, se ei ole meidän homma. Me sitten, jos meille tulee ilmoitus, niin totta kai siihen puututaan. Me ei olla siellä tutkimassa kenenkään tietoja ja en mä siellä niinku käy kavereiden profileja tutkimassa tai jotain.”

Haastateltavat kertoivat, että heidän pääsääntöinen tehtävä on tiedottaa ajankohtaisista asioista, uutisista ja päivän tärkeimmistä tapahtumista tai jakaa poliisiin tai tapahtumiin liittyvää informaatiota sosiaalisessa mediassa.

Kysymykseen miksi poliisit astuivat sosiaalisen median maailmaan, niin kolme haastateltavista vastasi samalla tavoin.

”Kaikki muutkin ovat menneet sinne, nykynuoret ovat siirtyneet toreilta nettiin”, ”ihmiset ovat paljon siellä” ja ”poliisien pitää olla siellä missä ihmiset ovat” Yksi haastateltavista mainitsi, että *”haluttiin antaa uusi kanava sille, että madalletaan kynnystä ottaa yhteyttä poliisiin.”*

Poliisin viestintästrategiassa on kuitenkin havaittavissa selkeitä kytköksiä median ja vallan yhteyksiin. Jani Kaisto ja Miikka Pyykkönen (2010, 11) viittaavat mm. Deanin (2007,60-78) ja Foucaultin (2008) ajatuksiin hallinnasta. Hallinnan katsotaan olevan laskelmoitua, johdonmukaista toimintaa, mikä tähtää yksilöiden, yhteisöjen ja kokonaisten populaatioiden ohjaamiseen esillä olevien päämäärien saavuttamiseksi. Poliisin viestintästrategiassa mainitaan, että viestinnällä pyritään vaikuttamaan vastaanottajan tietoihin, mielipiteisiin ja asenteisiin sekä käyttäytymiseen. Viestintä perustuu vastaanottajan tarpeisiin ja poliisin strategiaan tavoitteisiin (Poliisin ylijohdon julkaisut 6/2009).

Edellä mainituin viittauksin poliisin viestinnässä on kytköksiä myös johtamiseen ja median välineellistämisen mahdollistamiseen, poliisin päämäärien saavuttamiseksi. Poliisin viestinnän velvollisuutta ohjaa myös laki viranomaisten toiminnan julkisuudesta 1999/621. Tämän lain mukaan viranomaisen on tuotettava ja jaettava tietoa sekä edistettävä avoimuutta kaikessa tiedottamiseen liittyvissä asioissa. Poliisin viestinnän painopisteenä on ylläpitää ja lisätä poliisin näkyvyyttä, tarjota mahdollisuus vuorovaikutukseen ja siten estää rikoksia ennalta (Poliisin ylijohdon julkaisut 6/2009). Poliisilla on viestinnässään positiivisia kytköksiä, koska jos ihmiset saadaan viestinnän kautta ilmoittamaan rikoksista enemmän, niin turvallisuuden tuottamisen mahdollisuudet paranevat.

Poliisibarometrin (2010) mukaan luottamus poliisiin on korkea. Palo- ja pelastustoimen jälkeen poliisi on luotettavin viranomaistaho. (Sisäasiainministeriön julkaisut 29/2010) Kunelius, Noppari ja Reunanen (2009,381) ovat tutkineet median ja vallan suhdetta ja heidän mukaan julkinen näkyvyys ja hyvä maine tuovat ääniä ja vaikutusvaltaa.

Kaikki haastateltavat kertoivat saaneensa paljon julkisuutta lähipoliisina toimiessaan, koska heidän työstään sosiaalisessa mediassa on kirjoitettu lehdissä. Julkisuus on helpottanut työtä, koska ihmiset uskaltavat lähestyä tuttua henkilöä, kuten eräs vastaajista mainitsi.

”Henkilökohtaisesti kun on ollut asian tiimoilta julkisuudessa lehdissä ja näin, niin meidän asiakkaat, nuoret ja lapset tuntevat minut ja ne tulevat ehkä juttelemaan alhaisemmalla kynnyksellä ja se taas helpottaa minun omaa työntekoa.”

Kaikki haastateltavat kokivat julkisuuden positiivisena ilmiönä. Sosiaalisen median suosio perustuu haastateltavien mielestä ihmisten sosiaalisuuteen ja haluun jakaa omia asioitaan muiden kanssa.

”Siellä haetaan kaveruutta”, ” se on varmaan jotakin kanssakäymistä mitä nuoret sieltä hakevat ja jaetaan omia asioita” ja ” kaikki muutkin ovat siellä, niin se on niin sellainen yhteisö missä tulee vietettyä aikaa.”

Sosiaalisen median suosion salaisuus piilee näissä yhteisöissä ja siellä ihmisten kokemasta yhteisöllisyyden tunteesta. Tästä asiasta on kirjoittanut mm. Mäkinen (2009), Heinonen (2008) ja Kangaspunta (2011)

6 TUTKIMUKSEN TULOKSET

Tutkimuksessa haastateltiin neljää lähipoliisia ja haastattelut analysoitiin teoriasidonnaisen sisällönanalyysin keinolla. Tutkimuksen päätehtävät olivat:

1. **Kuinka sosiaalinen media soveltuu lähipoliisien työvälineeksi?**
2. **Miksi lähipoliisit astuivat sosiaalisen median maailmaan?**

Ensimmäiseen tutkimustehtävään liittyen, kaikki neljä lähipoliisia kertoivat yhteneväisesti, että sosiaalinen media soveltuu hyvin lähipoliisin työvälineeksi, koska sosiaalisen median kautta voi ylläpitää ja vahvistaa yhteyksiä nuoriin, aikuisiin ja muihin virvanomaistahoihin. Sosiaalisen median kautta lähipoliisit saavat vinkkejä tapahtumista tai tapahtuneista kiusaamisasioista tai rikoksista. Tämän kanavan kautta lähipoliisit katsoivat voivansa ylläpitää tai saada luottamusta aikaan joidenkin nuorten kanssa.

Kaikki lähipoliisit katsoivat, että sosiaalinen media toimii hyvin ennalta ehkäisevän työn välineenä, koska se on madaltanut mm. nuorten kynnystä ottaa yhteyttä poliisiin. Lisäksi kaikkien lähipoliisien saama julkisuus sosiaalisen median kautta koettiin positiivisena asiana ja se oli tuonut helpotusta oman työn toteuttamiseen. Samalla oli nähtävissä, että sosiaalinen media mahdollistaa yhteydenotot lähipoliisiin, vaikka itse olisi hieman arka tai ujo. Tässä suhteessa sosiaalinen media mahdollistaa tasa-arvoisen viestintäkanavan nuorille ja muille sidosryhmille.

Toiseen tutkimustehtävään liittyen ei saatu yhtä selkeää vastausta, vaan neljän lähipoliisin ryhmästä kolme vastasi, että poliisi on sosiaalisessa mediassa, koska kaikki muutkin ihmiset ovat siellä. Yhden vastauksessa oli, että on luotu yksi viestintäkanava lisää kansalaisille ottaa yhteyttä poliisiin. Toisen tutkimustehtävän analyysissä tarkasteltiin poliisin viestintästrategiaa (2010) ja siellä havaittavissa olevia päämääriä mm. vuorovaikutuksellisuuden parantamista tämän sosiaalisen median kautta. Analyysiin liitettiin Deanin (2007,60-78) ja Foucaultin (2008) ajatuksia hallinnasta. Vastaus tutkimustehtävään löytyi myös haastateltavien kertomasta rikollisuudesta, mitä sosiaalinen media on tuottanut. Internetissä tapahtuvat kiusaamiset ja koulumaailma liittyvät tiiviisti usein yhteen ja lähipoliisit tekevät työtä mm. koulujen kanssa. Rikollisuuden osittainen siirtyminen internetiin ja sosiaalisen median maailmaan on siirtänyt poliisienkin huomion.

Tässä tutkimuksessa kaikki haastateltavat kertoivat, että sosiaalista mediaa ei voi kontrolloida, joten tutkimuksessa ei saatu näyttöä, että nämä lähipoliisit olisivat menneet sosiaaliseen mediaan kontrollitarkoituksessa. Sitä vastoin saatiin näyttöä, että lähipoliisit ovat menneet sosiaaliseen mediaan, koska muutkin ihmiset ovat siellä, siellä tapahtuu rikoksia, se on suosittua, se antaa uuden kanavan poliisille olla yhteydessä asiakkaisiin ja eri sidosryhmiin sekä sen tuottama julkisuus tuottaa luottamusta poliisiin. Täten tutkimustehtävään saatu vastaus on laaja-alainen, monisäikeinen ja sitä ei voi yhteen lauseeseen muotoilla. Lähipoliisien sosiaalisen median käyttö tukee poliisin viestintästrategiaa, poliisille määrättyjä tehtäviä (Poliisilaki 493/1995), lähipoliisistrategiaa ja muita poliisille erikseen määrättyjen tehtävien hoitamista. Hallinnan päämäärät, julkisuus ja valtdiskurssit pysyvät kuitenkin taustalla, koska poliisi käyttää toiminnassaan julkista valtaa.

Tutkimuksessa tuli myös ilmi, että lähipoliisit olivat saaneet kaikki positiivista palautetta ja kiitosta poliisin mukana olosta. Työn kuormittavuuden katsottiin myös lisääntyneen kaikkien neljän lähipoliisin keskuudessa, koska sosiaalisen median kautta tulee lisää kysymyksiä ja selvityspyyntöjä ja näiden selvittely vie aikaa. Kaikki neljä lähipoliisia katsoivat, että työaika ei tahdo riittää kaikkien selvityksien tekemiseen.

Sosiaalinen media soveltuu hyvin lähipoliisin työvälineeksi tämän tutkimuksen antamien tulosten perusteella, koska viestintä poliisin ja kansalaisten keskuudessa paranee. Kuitenkaan ei voida todeta poliisin mukana olosta yhtä totuutta ja siksi tarkoitus oli tuottaa uusia ajatuksia tämän tutkimustehtävän suhteen, kuten teoriasidonnaisen sisällönanalyysin tehtävä on.

7 TUTKIMUKSEN ARVIOINTIA

Tutkimusmenetelmien luotettavuuden tarkastelussa käytetään validiteetin ja reliabiliteetin käsitteitä. Validiteetillä tarkoitetaan, että tutkimuksessa on tutkittu sitä, mitä on luvattu. Reliabiliteetilla viitataan tutkimustulosten toistettavuuteen. (Tuomi & Sarajärvi 2002,133)

Tutkimuksessa luvattiin tutkia kuinka sosiaalinen media soveltuu lähipoliisien työvälineeksi ja luvattiin tutkia syitä, että miksi he menivät mukaan sosiaalisen median maailmaan. Tutkimuksessa haastateltiin teemahaastattelun keinoin neljää lähipoliisia. Vain yksi haastateltavista haastateltiin henkilökohtaisesti ja olisi ollut hyvä haastatella muitakin henkilökohtaisesti, mutta maantieteellinen välimatka, aika ja raha eivät antaneet siihen mahdollisuutta, joten loput kolme haastattelua suoritettiin puhelimitse. Kaikki puhelimitse haastateltavat vastasivat hyvin kysymyksiin ja tutkija sai kuvan motivoituneista ja innokkaista lähipoliiseista. Lähipoliisit olivat mukana sosiaalisessa mediassa pilottijakson tai kokeilun periaatteella ja täten tutkimus antoi tärkeää informaatiota päättävälle taholle, että kannattaisi jatkaa ko. pilottijaksoa, koska tulokset ovat positiivisia.

Tutkimuksen aineiston keruu ja litterointi sujuivat hyvin, mutta oli yllättävän raskasta ja aikaa vievää, koska sosiaalisen median käsitteet olivat vieraita. Analyysiprosessi oli myös kaikkein haastavinta, koska osa informaatiosta jouduttiin karsimaan kokonaan pois, koska ne eivät valaisseet tutkimusta lainkaan. Tässä suhteessa tutkijan pitää jatkossa kiinnittää huomiota enemmän kysymyksiin ja niiden aseteluun, ettei kysy turhaan ylimääräisiä kysymyksiä. 15 lähipoliisin haastattelut olisivat olleet tutkijalle liian iso urakka, joten siksi neljä haastateltavaa valittiin harkinnanvaraisesti. Lähipoliisien vastauksista ilmeni erittäin paljon samankaltaisuuksia. Tutkimuksesta olisi voitu jättää esimerkiksi yksi haastattelu kokonaan analysoimatta, koska sen mukana olo ei olisi ollut tarpeellista. Kyseisen haastattelun mikään lause tai vastauksen sisältö ei tuonut uutta sisältöä tutkimukseen. Rajauksessa tulee olla siis jatkossa tarkempi. Toisaalta huomasi, että aineistossa oli viitteitä kylläntymisestä. (Tuomi ja Sarajärvi 2002, 89)

Tutkimus raportoitiin käyttämällä hyväksi osittain lineaaris-analyttistä standardista rakennetta, missä kuvataan tutkimusongelma, käytetyt menetelmät, löydökset, tulokset ja niiden seuraukset. (Yin 2009, 176; Laitinen 1998, 81) Tätä ennen esittelin poliisin ja lähipoliisin toimintakenttää sekä sosiaalisen median määritelmiä ja alueita internetin suosion ohessa.

Aineiston keruussa pyrittiin käyttämään hyväksi monipuolista kirjallisuutta sosiaaliseen mediaan liittyen sekä poliisiin liittyen. Triangulaatiolla tarkoitetaan erilaisten metodien, tutkijoiden, tiedon lähteiden tai teorioiden yhdistämisestä tutkimuksessa. Triangulaatio on suosittu tutkimuksen validiteetti kriteerinä. (Tuomi ja Sarajärvi 2002, 140-141) Tässä tutkimuksessa triangulaatio kohdentui teoriaan, mikä ilmeni myös teoriasidonnaisessa sisällönanalyysin tavassa analysoida aineistoa. Analysointia ja sen prosessia on pyritty kuvaamaan lukijalle, jotta lukija saisi analyysistä mahdollisimman luotettavan ja kokonaisvaltaisen kuvan. Samoin todisteeksi on laitettu (liite) esimerkki teemahaastattelukysymyksistä.

Tutkimuksen eettisyys ilmeni tutkimusluvan hakemisessa. Tutkimukselle haettiin lupa Päijät-Hämeen poliisilaitokselta ja se myönnettiin. Haastattelujen nauhoituksessa, purussa ja nauhoitusten suojelemisessa eettisyys ilmeni, että kukaan ulkopuolinen ei kuunnellut nauhoituksia lainkaan. Lisäksi haastateltavien nimiä ei mainittu tutkimuksessa. Tutkija lupasi, että kaikki haastateltavat ovat mukana 20 euron arvoisen lahjakortin arvonnassa ja tämän oli tarkoitus motivoida haastateltavien tuloa tutkimukseen. Ilman tätäkin olisi varmasti saatu haastateltavat mukaan, joten se ei ehkä ollut tarpeellista. Mutta kun jotakin lupaa, niin se on pidettävä.

Tutkimus antaa viitteitä, että lähipoliisit käyttävät oikeita työvälineitä ja keinoja työn tavoitteiden saavuttamiseksi. Jatkotutkimuksena olisi mielenkiintoista selvittää sosiaalisessa mediassa olevilta esim. nuorilta, että miten poliisien läsnäolo sosiaalisessa mediassa vaikuttaa heihin. Näin saataisiin molempien osapuolten näkemyksiä mukaan ja kokonaisvaltaisempi kuva sosiaalisesta mediasta ja poliisista. Tutkimus kesti kokonaisuudessaan 2,5 kuukautta ja oli kokonaisuudessaan haastava kokemus perheelliselle, koska samalla oli keskityttävä muihinkin ns. tutkimuksiin työn ohessa.

LÄHTEET

- Alasuutari, P. (1999) Laadullinen tutkimus. 3. painos. Tampere: Vastapaino.
- Dean, M. (2007) *Governing Societies. Political Perspectives on Domestic and International Rule.* Berkshire: Open University Press.
- Erkkola, J. (2008) Sosiaalisen median käsiteanalyysi. Pro Gradu. Taideteollinen korkeakoulu. Medialaboratorio.
- Eskola, J. (2010) Laadullisen tutkimuksen juhannustaiat. Teoksessa: Ikkunoita tutkimusmetodeihin II (toim.) Aaltola, J & Valli, R. 3. painos. Jyväskylä: PS-kustannus. s.179-203.
- Eskola, J. & Saarela-Kinnunen, M. (2007) Ikkunoita tutkimusmetodeihin I. Jyväskylä: PS – kustannus.
- Eskola, J. & Vastamäki, J. (2007) Teemahaastattelu: Opit ja opetukset. Teoksessa: Ikkunoita tutkimusmetodeihin II (toim.) Aaltola, J & Valli, R. 3. painos. Jyväskylä: PS-kustannus. s.25-43.
- Facebook (2012) Tietoja. <http://www.facebook.com/facebook?v=info>. Luettu 8.3.2012
- Foucault, M. (2008) *The Birth of Biopolitics. Lectures at the Collège de France 1978-1979.* Toim. Arnold I. Davidson, käänt. Graham Burchell. New York: Palgrave Macmillan.
- Grönfors, M. (1982) *Kvalitatiiviset kenttätutkimusmenetelmät.* Juva: WSOY.
- Heinonen, U. (2008) Sähköinen yhteisöllisyys. Kokemuksia vapaa-ajan, työn ja koulutuksen yhteisöistä verkossa. Pori: Kulttuurituotannon ja maisemantutkimuksen laitoksen julkaisuja XIV.
- Hirsjärvi, S. & Hurme, H. (2001) *Tutkimushaastattelu. Teemahaastattelun teoria ja käytäntö.* Helsinki: Yliopistopaino.
- Hirsjärvi, S., Remes, P. & Sajavaara, P. (2009) *Tutki ja kirjoita*, 15. painos. Helsinki: Tammi.
- Hyvä tietää 4/2006. <http://www.tietosuoja.fi/36354.htm>.
- IRC-gallery (2012) <http://irc-galleria.net/>. Luettu 10.4.2012.
- Kaisto, J. & Pyykkönen, M. (2010) *Hallintavalta. Sosiaalisen, politiikan ja talouden kysymyksiä.* Helsinki: Gaudeamus.
- Kangaspunta, S. (toim.) (2011) *Yksilöllinen yhteisöllisyys.* Tampere: Tampereen yliopistopaino Oy.
- Kunelius, R. Noppari, E. Reunanen, E. (2010) *Media vallan verkossa.* Tampere: Tampereen yliopistopaino Oy.
- Kupiainen, R., Uusitalo, N & Vehmas, S. (2011) *Naamatusten verkossa. Lasten ja nuorten mediaympäristön muutos, osa 2.* Tampere: Journalismin tutkimusyksikkö.
- Laitinen, H. (1998) *Tapaustutkimuksen perusteet.* Kuopio: Kuopion yliopiston paino.
- Laki viranomaisen toiminnan julkisuudesta 21.5.1999/621.

- Lietsala, K. & Sirkkunen, E. (2010) Johdatusta sosiaaliseen mediaan. Teoksessa: Ote informaatiosta. Johdatus informaatiotutkimukseen ja interaktiiviseen mediaan. Serola, S. (toim.) s.264-305.
- Mäkinen, M. (2009) Digitaalinen voimistaminen paikallisten yhteisöjen kehittämisessä. Tampere: Tampere University Press.
- O'Reilly, T. (2005) What Is Web 2.0: Design Patterns and Business Models for the next generation of software. <http://oreilly.com/web2/archive/what-is-web-20.html>. Luettu 6.4.2012.
- Pelastakaa Lapset Ry (2012) Lasten kokema seksuaalinen häirintä ja hyväksikäyttö internetissä. <http://www.pelastakaa-lapset.fi/toiminta/nettiturvallisuustyokyselyt-ja-aineistot/>. Luettu 8.2.2012
- Poliisin uusi viestintästrategia. <https://www.poliisi.fi/poliisi/home.nsf/pages/0EAAB3CF5C823CECC225770D0037242E?opendocument>. Luettu 13.2.2012
- Poliisin ylijohdon julkaisusarja 1/ 2010. Lähipoliisitoiminnan strategia. <https://www.poliisi.fi/poliisi/home.nsf/Pages/FE49FC9266A1CD3AC22576490037FA4E>. Luettu 13.2.2012.
- Poliisin ylijohdon julkaisut 6/2009. Poliisin viestinnän nykytila, viestintästrategia ja kehittämisalueet vuosille 2010 – 2013. <http://www.poliisi.fi/poliisi/home.nsf/Pages/0EAAB3CF5C823CECC225770D0037242E>. Luettu 13.2.2012.
- Poliisin vuosikertomus 2010. <http://www.poliisi.fi/poliisi/home.nsf/pages/AA6AA3BBA3C6FB54C225718C0024F612?opendocument>. Luettu 16.2.2012
- Poliisin vuosikertomus 2011. <http://www.poliisi.fi/poliisi/home.nsf/pages/AA6AA3BBA3C6FB54C225718C0024F612?opendocument>. Viitattu 14.6.2012
- Poliisilaki 493/1995.
- Poliisi-lehti (2012) Poliisista päivää –blogit. <http://www.poliisilehti.fi/poliisistapaivaa>. Luettu 8.3.2012.
- Poliisi (2011) Seksuaali- ja kiusaamisrikokset pitivät virtuaalisen lähipoliisin kiireisenä vuonna 2010. Poliisin verkkosivu 28.1.2011. <http://www.poliisi.fi/poliisi/helsinki/home.nsf/PFBD/0B1AC721172414A2C2257826003D19A2?opendocument>. Luettu 8.3.2012.
- Rongas, A. (2012) Mitä on sosiaalinen media? http://www.edu.fi/materiaaleja_ja_tyotapoja/tvt_opetuksessa/mika_ihmeen_sosiaalinen_media. Luettu 22.2.2012.
- Safko, L. (2010) The social media bible. Tactics, tools & strategies for business success. New Jersey: John Wiley & Sons.
- Sanastokeskus TSK ry (2010) http://www.tsk.fi/tsk/sosiaalisen_median_sanasto_tsk_40-513.html. Luettu 6.4.2012.

Sisäasiainministeriön julkaisu 29/2010. Poliisibarometri 2010 - Kansalaisten näkemyksiä ja kokemuksia poliisitoiminnasta ja sisäisen turvallisuuden tilasta.
<http://www.intermin.fi/julkaisu/292010>. Luettu 13.2.2012.

Suomen perustuslaki 1999/731.

Tilastokeskus (2011) Tieto- ja viestintätekniiikan käyttö 2011
http://tilastokeskus.fi/til/sutivi/2011/sutivi_2011_2011-11-02_tie_001_fi.html. Luettu 5.4.2012.

Tilastokeskus (2012) Poliisin tietoon tullut rikollisuus 2012
http://www.stat.fi/til/polrik/2012/01/polrik_2012_01_2012-04-13_tau_001_fi.html. Luettu 20.4.2012.

Tuomi, J. & Sarajärvi, A. (2002) Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi. Helsinki: Tammi.

Valli, R. (2001) Johdatus tilastolliseen tutkimukseen. Jyväskylä: PS-kustannus.

Virta, S. (2006) Paikallinen turvallisuuden hallinta- kohti yhteisökontrollia? Teoksessa: Projektityhteiskunnan käänöpuolia. Rantala, K & Sulkunen, P. (toim.) s. 194-206.

Yin, R. (2009) Case Study Research. (4th ed) London: Sage

Youtube (2012) http://www.youtube.com/t/press_timeline ja
http://www.youtube.com/user/SuomenPoliisi?ob=0&feature=results_main.
Luettu 8.3.2012

LIITTEET

Teemahaastatteluiden apukysymyksiä:

1. Voitko kertoa hieman taustatietojasi? (ikä, työkokemus jne.)
2. Mitä lähipoliisin työhön kuuluu?
3. Mihin lähipoliisin työllä pyritään?
4. Pidätkö työstäsi? Perustele?
5. Koska sosiaalinen media tuli työhösi mukaan? (Facebook, Twitter, IRC, YouTube)
6. Miten määrittelisit sosiaalisen median?
7. Miten konkreettisesti toimit sosiaalisessa mediassa?
8. Oletko saanut koulutusta/ohjeita liittyen sosiaaliseen mediaan? Keneltä? Koska?
9. Onko sosiaalinen media tuonut sinulle lisää töitä? Miksi?
10. Onko sosiaalinen media helpottanut vai vaikeuttanut työtäsi? Perustele?
11. Miten sosiaalinen media soveltuu sinusta lähipoliisin työvälineeksi? Miksi?
12. Mitä positiivisia asioita sosiaalinen media on tuottanut lähipoliisille?